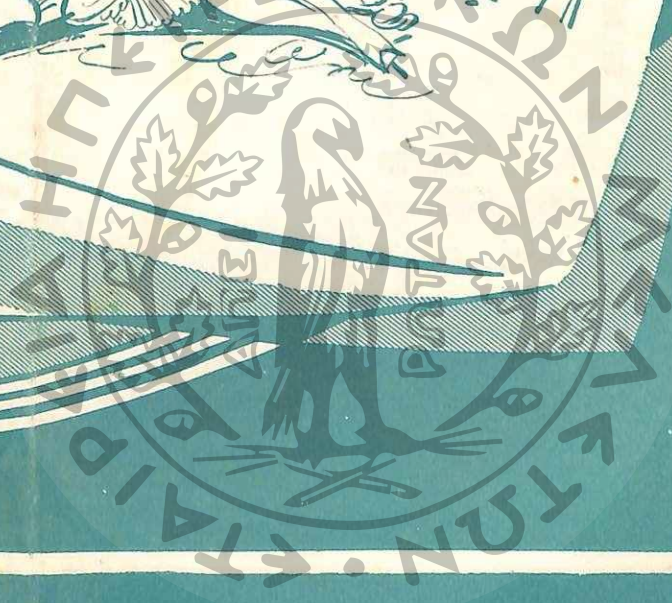

Το Γιορταστικό Γράμμα

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΪΣΩΠΟΥ

Περὶ τῆς ζωῆς τοῦ Αἰσώπου δὲν γνωρίζομεν καὶ πολλὰ πράγματα καὶ ὅσα γνωρίζομεν δὲν εἴμεθα βέβαιοι ἂν ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν πραγματικότητα. Τὸ μόνον ὅπου ἠξεύρομεν εἶναι ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Φρυγίαν καὶ ἤκμασε κατὰ τὸν βον αἰῶνα π. Χ. Ἡ τύχη δὲν τὸν ἠνένησε, διότι τὸν προώριζε διὰ δ ο υ - λ ο ν, καὶ ἡ φύσις τὸν ἀδίκησε κατὰ τὴν πλέον δυσειδῆ καὶ ἀποκρουστικὴν ὄψιν. Ἦτο σιμὸς τὴν ρίνα, εἶχε χεῖλη παχέα καὶ προτεταμένα, ὀφθαλμοὺς λοξοὺς, ἦτο τραυλὸς καὶ τὴν ὄψιν μελαψός, διὰ καὶ ἐλέγετο Αἰθίοψ. Τὸν ἐπλούτισεν ὁμῶς ἡ φύσις μετὰ τὴν ὥραιότεραν ψυχὴν, τὸ διαυγέστερον πνεῦμα καὶ τὴν καθαρωτέραν κρίσιν καὶ ἀφθαστον φιλοσοφικὴν διάθεσιν.

Πολλὰ προσφέρει μετὰ τοὺς φιλοσοφικοὺς τοῦ μύθους εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν νέων, διότι διεγείρουν τὴν περιέργειάν των καὶ τοὺς παρακινεῖ εἰς καλὰς πράξεις. Εἰς τοὺς μύθους τοῦ χρησιμοποιοῦ ὡς ἥρωας τὰ ζῶα διὰ τὸ ἀλληγορικώτερον. Εἰς τὸν Αἰσώπον ἀποδίδονται πολλὰ ἀνέκδοτα, μερικὰ τῶν ὁποίων θὰ διηγηθῶ σήμερα, ὅπως καὶ τοὺς καλὺτεροὺς μύθους.

Ἡμέραν τινὰ, ἀπεφάσισεν ὁ κύριος τοῦ Αἰσώπου νὰ τὸν πωλήσῃ εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν δούλων. Μεταξὺ τῶν ἀγοραστῶν συγκατελέγετο καὶ ὁ φιλόσοφος Ἐάνθος ἀπὸ τὴν Σάμον, ὁ ὁποῖος τὸν ἠγόρασεν ἀντὶ τοῦ εὐτελοῦς ποσοῦ τῶν τριῶν ὀβολῶν, διὰ νὰ τὸν χρησιμοποίησῃ ὡς φόβητρον εἰς τοὺς λοιποὺς τοῦ δούλους. Μόλις τὸν ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν οἰκίαν του, τὸσον ἡ γυναῖκα του, ὅσον καὶ οἱ δούλοι τοῦ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν. Τόσην ἀποκρουστικὴν μορφήν εἶχεν ὁ δυστυχὴς. Πῶς πολὺ ἐξεμάνῃ ἡ σύζυγός του, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Ἐξω αὐτὸ τὸ τέρας, διώξε τὸν σκύλον!

Ἀτάραχος ὁ Αἰσώπος ἀπήντησεν:

«Πολλοὶ μὲν ὄργανα κυμάτων, πολλοὶ δὲ ποταμῶν, καὶ πυρὸς θερμοῦ ποινῆς δεινὸν δὲ πένια, δεινὰ δ' ἄλλα μυρία πλὴν οὐδὲν δεινότερον ὡς γυνὴ κακὴ.»

Μίαν ἄλλην ἡμέραν ὁ φιλόσοφος Ἐάνθος, μετὰ τῶν φίλων του ἐπῆγεν εἰς τὸ λουτρόν καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσεν, εἶπεν εἰς τὸν Αἰσώπον: «Πήγαινε σὲ παρακαλῶ, νὰ μαγειρεύσῃς φακὴν. Ἡ φακὴ ἐτοιμάστηκε, καθὼς καὶ τὸ τραπέζι. Μόλις ἄρχισαν νὰ τρώγουν, εἰς μάτην προσεπάθουν νὰ εὗρουν τὰς φακάς. Τοῦτο ἐξηγῆρισε τὸν Ἐάνθον καὶ καλέσας αὐτὸν τοῦ λέγει: «Μὰ καλὰ κάθαρμα» ζῶμὸν θὰ μᾶς δώσῃς; «Ὁχι ἀφέντη, φακὴν» «Καὶ ποῦ εἶναι αὐτή;» «Ἰδοὺ τὴν! καὶ ἐφάρψε εἰς τὴν χύτραν μετὰ τὴν κουτάλα μίαν φακὴν. «Τί, ἕναν κόκκον μόνον ἔδρασες εἰς τὴν χύτραν;» «Μάλιστα. Μοῦ εἶπατενὰ θράσω φακὴν καὶ οὐχὶ φακάς....»

Καὶ ἄλλην φορὰν ὁ φιλόσοφος ἐκάλεσε τὸν Αἰσώπον καὶ τοῦ λέγει: «Σήμερα ἔχω καλεσμένους τοὺς φιλοσόφους τῆς Σάμου, πήγαινε σὲ παρακαλῶ εἰς τὴν ἀγορὰν

κι' ἀγόρασε ὅ,τι καλὺτερον εὕρῃς. Ἀκούς; ὅτι τὸ καλὺτερον. «Μάλιστα ἀφέντη» καὶ κατ' ἰδίαν: «ἐγὼ διδάξω τὸν δεσπότην μὴ μωρὰ διατάσσεται».

Καὶ ὅταν τὸ ἑσπέρας οἱ φιλόσοφοι ἤρχισαν τὸ συμπόσιον, τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον καὶ τὸ τελευταῖον φαγητόν, τὸ ὁποῖον ἐκλήθησαν νὰ γευθῶν ἦσαν γλῶσσαι χοιριναὶ μετὰ ξύδι καὶ σάλτσα ἀπὸ ψάρια. Ἡ μονοτονία τοῦ φαγητοῦ ἐξηγῆρισε τοῦ καλοφαγάδες καὶ ἠγέρθησαν, νὰ φύγουν λέγοντες: «Ἡ γλῶσσα μας ἀλγεῖ τρώγοντες ἀδιακόπως χοιρινὰς γλώσσας». Ὁ Ἐάνθος ἔξω φρενῶν ἐκάλεσε τὸν Αἰσώπον καὶ τοῦ λέγει: «Ἐλα ἐδῶ κύων, διατὶ ὅλο γλῶσσας καὶ πάλιν γλῶσσας, δὲν ὑπῆρχεν τίποτε τὸ καλὺτερον εἰς τὴν ἀγορὰν;»

— Μεγάλην χάριν σοῦ ὀφείλω Ἀφέντη, διότι μετέμψασι ἐνώπιον τῶν σοφῶν μήπως τάχα οἱ σοφοὶ ἐλθισμύνησαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ χρηστότερον καὶ καλὺτερον τῆς γλώσσης; Δι' αὐτῆς δὲν θὰ δώσῃς καὶ δὲν θὰ λάβῃς; δι' αὐτῆς μήπως δὲν γίνονται οἱ ἀσπασμοί, λέγονται οἱ καλοὶ λόγοι καὶ διαδίδονται ὅ,λα αἱ μούσαι; δι' αὐτῆς δὲν συγκροτοῦνται οἱ γάμοι, καὶ δὲν ἀνορθοῦνται αἱ πόλεις, μήπως διὰ τῆς γλώσσης δὲν διασώζονται οἱ ἄνθρωποι; καὶ μετὰ λίγα λόγια μετὰ τὴν γλῶσσαν δὲν διέπεται ὅλος μας ὁ βίος; Οὐδὲν ἄρα ἀνώτερον τῆς γλώσσης.

Τὴν ἐπομένην εἰς τὴν συνηθισμένην τους συγκέντρωσιν οἱ φιλόσοφοι παρεπονέθησαν πρὸς τὸν Ἐάνθον διὰ τὴν χθεσινὴν του συμπεριφορὰν. Ἐκεῖνος ἀπολογούμενος εἶπεν: «Ἐγὼ δὲν ἠγόρασα δούλον, ἀλλὰ διδάσκαλον». Καὶ διὰ νὰ τοὺς τὸ ἀποδείξῃ καλεῖ καὶ πάλιν τὸν Αἰσώπον καὶ τοῦ λέγει: «Πήγαινε εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ νὰ φέρῃς διὰ τὸ μεσημβρινὸν γεῦμα τῶν φιλοσόφων, ὅ,τι φαυλότατον καὶ χειρίστον».

Τὴν ὥραν τοῦ γεύματος οἱ φιλόσοφοι εἶχαν καὶ πάλιν καθῆσαι γύρω τῆς τραπέζης καὶ ἐπερίμεναν τὸ φαγητόν. Ἐκπληκτοὶ εἶδαν τὸν Αἰσώπον νὰ τοὺς προσφέρῃ κατὰ σειρὰν μόνον γλῶσσας χοιρινὰς ψητάς μετὰ ξύδι καὶ σάλτσαν ψαριοῦ.

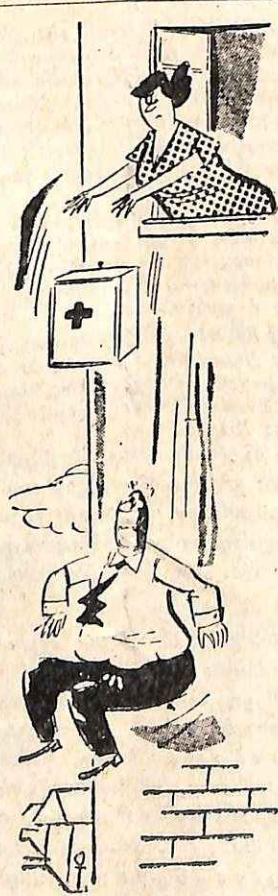
— Κι' ὁ φιλόσοφος: «δὲν σοῦ εἶπα κάθαρμα ν' ἀγοράσῃς ὅ,τι χειρότερον;

Αὐτὸ ἔκαμα ἀφέντη ὑπάρχει μήπως τι τὸ χειρότερον τῆς γλώσσης; ... δὲν καταστρέφονται δι' αὐτῆς πόλεις; δὲν φονεύονται ἄνθρωποι; δὲν γίνονται δι' αὐτῆς ὅλα τὰ ψεύδη, αἱ βλασφημίαι καὶ αἱ ἐπιπορεύσεις; δὲν ἀνατρέπονται δι' αὐτῆς καὶ ἀρχαὶ καὶ βασιλεῖαι καὶ μετὰ λίγα λόγια μόνον δι' αὐτῆς δὲν γεμίζει ἡ ζωὴ μας μετὰ ἀπειρα κακά;»

Καὶ τότε ὁ φιλόσοφος τοῦ ἀπηύθυνε τὸ περίφημον: «οἷά γε ἡ μορφή τοῦ ἰδὲ καὶ ἡ ψυχὴ». Τὸ ὁποῖον φυσικὰ, οὔτε εἰς τὸν Αἰσώπον, οὔτε εἰς πολλὰς ἄλλας περιπτώσεις ἐκφράζει τὸ πρᾶγμα.

(Συνεχίζεται)

Κ. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ Ἱατρός

Πάρε κ' αὐτὸ μαζὶ σου!

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ ΚΟΥΤΣΟΔΟΝΤΗ

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ

Καρναβάλια. Ὁλος ὁ κόσμος ἐτοιμάζεται νὰ πάῃ κάπου. Ὁ Ἀνανίας ἔχει λάβει μιὰ πρόσκληση νὰ πάῃ σὲ χορὸ τῶν Κουτσοχωριτῶν. Ἀλλὰ ἡ γυναῖκα του ποὺ δὲν ἔχει τὴν ἀνάλογη τουαλέττα τοῦ κάνει σκηνές.

— Ἐγὼ δὲν πάω μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα.

Μὲ τὸν καυγᾶ τὸν πιάνει ἕνας δυνατός, ἀλλὰ περαστικός πόνος στὴν καρδιά.

— Σοῦ εἶπα, νὰ πᾶς νὰ κυττάξῃς τὰ δόντια σου, νὰ βγάλῃς ἀκτινογραφίες νὰ πετάξῃς ὅλη τὴ σαπίλα ποὺ ἔχεις σὲ τὸ στόμα σου. Δὲν σὲ εἶπε κι' ὁ γιατρός; Ἀλλὰ καὶ τὸ κρασί δὲν ἐννοεῖς νὰ τὸ κόψῃς. Τὴν ἄλλη φορὰ σοῦ δώσω νὰ πιεῖς λίγο ρακὶ γιὰ τὸ δόντι σου καὶ μετὰ τὴν τήσιν νὰ κάνω μαζί σου πρωτοχρονιά στὴν «Πρώτων Βοηθειῶν», ἀχαῖρευτε...

Ὁ Ἀνανίας εἶναι ὀξύθυμος, ἀλλὰ γρήγορα συνέρχεται κι' ἐπιβάλλεται στὸν ἑαυτὸ του.

— Βρέ, γυναῖκα, θὰ σὲ πάρω. Μὴν καυγαδίζῃς κι' ἔχουμε νὰ πάμε σὲ χορὸ ἀπόψε.

Θὰ σοῦ κάνω μιὰ πρόταση, ἀλλὰ μὴν ἀρχίσῃς πάλιν νὰ ξεφωνίζῃς. Ὅπως ξέρεις, ὁ ἀντρας σου εἶναι μεροκαματιάρης ἄνθρωπος...

— Καὶ τί θές νὰ πῇς; Νὰ πάω μετὰ τὸν προπερίσινον φόρεμα σὲ χορὸ; «Αἱ ὅλα κι' ὅλα, μπορεῖ νὰ σοὶ καλὸς, νὰ σοὶ ἐργατικὸς, ἀλλὰ... ὁ χορὸς θέλει καὶ τουαλέττα. Δὲν μπορῶ νὰ πάω σὲ τὴν Σουρλουλού! Αὐτὸ βγάλτο ἀπ' τὸ μυαλό σου.

— Δηλαδή, δὲν γίνεται ἄλλοιως; — Πῶς ἄλλοιως; Δὲν ὑπάρχει ἄλλοιως.

— Νὰ... ἔλα νὰ... νὰ παρακαλέσῃς τὴν Κυρ - Ἀσπασία, τὴ φιλενάδα σου...

— Νὰ ζητήσω ξένο φόρεμα... δαυκεῖ καὶ νὰ πάω σὲ χορὸ, νὰ με κοροϊδεύουν οἱ Κουτσοχωριτῆς; Νὰ τὸ φορέσῃς μόνος σου ποὺ εἶσαι μαθημένος.

Κι' ἀναψὲ ὀλόκληρη καὶ φούντωσε.

— Βρέ Πηνελόπη, ἔλα σὲ καλὰ σου. Δὲν εἶναι σπουδαῖο πρᾶγμα. Μιὰ βραδιά εἶν' αὐτή... θὰ περάσῃ. Δὲν με λυπᾶσαι ποὺ ἔχω καὶ τὴν καρδιά μου;

— Ὁχι, ὅχι σοῦ εἶπα. Ἡ θὰ πᾶς νὰ μοῦ πάρῃς καὶ οὐργία τουαλέττα, ἢ δὲν τὸ κουνᾶω ροῦπι.

Ὁ Ἀνανίας ὁμῶς εἶχε ὑποχρέωση νὰ πάῃ ὅπως ὅποτε σὲ χορὸ τῶν Κουτσοχωριτῶν. Τὸ σκέφθηκε τὸ ξανασκέφθηκε.

— Ἀα, μάλιστα, εἶπε στὸν ἑαυτὸ

του. Θὰ πάω σὲ φίλο μου τὸ φωτογράφο, ποὺ ἔχει διάφορες τουαλέττες καὶ βγάζουνε φωτογραφίες οἱ πελάτισσές του. Θὰ διαλέξω μιὰ καὶ... ἐν τάξει.

Καὶ σὲ λίγο ἀπευθύνεται στὴν γυναῖκα του.

— Ἐν τάξει Πηνελόπη μου. Ἀφοῦ ἐπιμένεις, θὰ πάω νὰ σοῦ πάρω.

Στὸ μεταξύ εὖ, ὥσπου νὰ γυρίσω, σιδερώσέ μου λίγο τὴ γραβάτα μου καὶ φρεσκάρῃς καὶ τὸ κοστοῦμί μου. Θὰ γυρίσω ἀμέσως.

Ὁ Ἀνανίας ἔφυγε τρέχοντας. Σὲ δυὸ λεπτά βρισκόταν σὲ τὸ φωτογραφεῖο τοῦ φίλου του. Διαβάζει ὅτι: «Ἐνοικιάζονται νυφικά» κ.λ.π. κ.λ.π.

— Ἐν τάξει, εἶπε, καὶ θὰ βρῶ. Καὶ μπαίνει μέσα.

— Πελοπίδα μου, γιὰ σου. Τὸ καὶ τὸ.

Μήπως μπορεῖς νὰ μ' ἐξυπηρετήσῃς; — Γι' αὐτὸ σκάς, Ἀνανία; Ἐλα μέσα καὶ διάλεξε. Ἡ μάλλον στάσου νὰ σὲ βοηθήσω. Δὲ μοῦ λὲς αὐτὸ σοῦ κάνει;

Καὶ τοῦ δείχνει ἕνα ἀραχνοῦφαντο νυφικὸ φόρεμα.

— Ἐ, ὅχι καὶ τέτοιο... εἶναι πολὺ

διοφανές, δὲν σοῦ φτίνει;

— Αὐτό; Γιὰ κύτταξε, εἶναι τελευταία μόδα, μετὰ ντεκολτέ, ἔξωμο, ὅτι πρέπει.

— Ὁχι, σοῦ λέω, τέτοια. Κανένα κλειστό μέχρι... τὴ μύτη δὲν ἔχεις; τοῦτε καλαμπουρίζοντας.

— Τότε λοιπόν, αὐτὸ θὰ πάρῃς ἀσχητητῆ— εἶπε ὁ Πελοπίδας καὶ τοῦ δείχνει μιὰ τουαλέττα Μαρκησίας.

— Ἐ, δὲν εἶναι ὥραϊο; Μὲ τὰ μιχλιμυρία σου καὶ ὅλα τ' ἀπαραιτήτα...

— Θαυμάσια! Μπράβο Πελοπίδα. Μ' ἔσωσες.

Κι' ἔφυγε πάλιν, τροχάδην γιὰ τὸ σπῆτι, μετὰ τὴν τουαλέττα καλοδιπλωμένη, ποὺ τὴν κρατοῦσε μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ.

— Ἐπὶ τέλους καλὰ τὰ κατάφερα, ἔλεγε σὲ δρόμο, μονολογώντας.

Ἡ Πηνελόπη τὸν περίμενε μετὰ ἀγωνία στὴν πόρτα κι' ὅλο ξεσκόνιζε τὸ κοστοῦμί του. Μόλις τὸν εἶδε ἀπὸ μακριὰ, ἄρχισε νὰ χαμογελᾷ καὶ νὰ παίρνει ἐκεῖνο τὸ ὕψος τὸ προσποιητό, ἀλλὰ ζόριζε τὸν ἑαυτὸ της πολὺ.

— Τώρα, μάλιστα! τοῦ λέει. Γιὰ νὰ δῶ τί μοῦ φέρε; Πῶ-πῶ, μὰ αὐτὸ εἶναι θαῦμα! Καὶ πόσα ἔδωσες; Νὰ σὲ φιλήσω!

— Ἐ, τώρα τί τὰ θέλεις αὐτά, ἔκανε ὁ Ἀνανίας συγκαταβατικὰ, πάμε νὰ ντυθῶμε γιὰτὶ δὲν μᾶς παίρνει ἡ ὥρα.

Στὸ πλὴν καὶ φῆταν κι' οἱ δυὸ ἐτοιμοί.

— Ἀ, μιὰ στιγμή Ἀνανία νὰ βάλω καὶ τὸ κραγιὸν μου καὶ φεύγουμε.

Κι' ἐνῶ ὁ Ἀνανίας περίμενε ἑτοιμὸς στὴν πόρτα, νὰ σταματήσῃ κανένα περαστικὸ ταξιδιὰ νὰ μὴν πᾶνε δά, τουαλετταρισμένοι, μετὰ τὸ λεωφορεῖο — χτυπάει τὸ τηλέφωνο: «Ντρίν-Ντρίν»...

— Εἴδες; ἀργήσαμε λέει, ἡ Κυρὰ Πηνελόπη. Θὰ εἶναι ἡ παρέα μας καὶ μᾶς περιμένει.

Τρέχει καὶ σηκώνει τὸ ἀκουστικὸ

— Ἐμπρός! Τί... Ποιὸς;... Ὁ Πελοπίδας; Ναι, ἐδῶ εἶναι ὁ Ἀνανίας. Τί τὸν θέλεις;

— Πές του σὲ παρακαλῶ, νὰ μοῦ φέρῃ πίσω τὴν τουαλέττα ποὺ τοῦ δώσω, γιὰτὶ τὴν χρειάζομαι, ἐπειγόντως. Ἦρθε μιὰ πελάτισσα καὶ θέλει νὰ βγῇ φωτογραφία ἀποκρηάτικη μετὰ στολὴ μαρκησίας, μ' ἀκούτε;

— Ἀνανία! πρόλαβε νὰ πῇ, ἡ Πηνελόπη κι' ἔπεσε λιπόθυμη σὲ διπλανὸ καναπέ...

ταῖς

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Ὁ Γείτονας

ΑΠΟΠΛΗΞΙΑ

Του 'Ιατρού κ. Ζ. ΖΑΧΟΥ

Ο διακεκριμένος Ιατρός Λαμίας κ. Ζ. Ζάχος μ'ας απέστειλε την κατωτέρω όμιλία του, ητίς ἐγένετο ἐνώπιον τῶν Ροταριανῶν Λαμίας.

Ἡ πρόσφατος ἀσθένεια τοῦ Προέδρου τῶν Ἡ. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸ ραδιόφωνον, τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ περιοδικὰ νὰ πραγματευθῶν καὶ νὰ σχολιάσωσι ἱατρικὰ θέματα, ὡς τὸ τῆς ἀποπληξίας κατὰ τρόπον ὅστις ἐγέννησε τὴν ἀμφιβολίαν διὰ τὴν νόσον τοῦ Ἀϊζενχάουερ.

Διὰ ταῦτα ἐθεώρησα σκόπιμον νὰ σὰς δώσω μίαν ἀπλὴν εἰκόνα τῆς ἀποπληξίας, ἥτις εἶναι ὑπεύθυνος διὰ μέγαν ἀριθμὸν προσβολῶν καὶ θανάτων, ἡλικιωμένων ἰδία ἀνθρώπων.

Ὅσάκις οἱ ἱατροὶ ὀμιλοῦν μεταξύ των διὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα συνέβησαν εἰς τὰ ἀγγεῖα τοῦ ἐγκεφάλου, ὀμιλοῦν περὶ ἐγκεφαλικῆς ἀγγειακῆς προσβολῆς, C. V. A., ὅπως λέγουσιν οἱ Ἀμερικανοί, ἐνῶ ὅταν ὀμιλοῦν πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς ἢ τὸ κοινόν, ἀποκαλοῦν τοῦτο ἀποπληξίαν.

Τελευταίως ὁ Ἀϊζενχάουερ εἶχε μίαν προσβολὴν εἰς ἐν τῶν ἀγγείων τοῦ ἐγκεφάλου, ἥτοι ἔπαθεν ἀποπληξίαν.

Ὁ Λευκός, ὁμος, Οἶκος, προσεπάθησε νὰ ἀντιπαρέλθῃ τὴν λέξιν ἀποπληξία εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ προέδρου, διὰ τὸν λόγον, ὅτι τοῦτο διὰ τὸ κοινὸν δὲ ἐσημαίνειν παράλυσιν ἢ αἰμορραγίαν τοῦ ἐγκεφάλου.

Ἄλλὰ ἡ ἀποπληξία ἐμφανίζεται ὑπὸ πολλὰς μορφὰς καὶ ὁ ὅρος ἀποπληξία καλύπτει ὅλα τὰ εἶδη ἐγκεφαλικῆς προσβολῆς καὶ ὅλους τοὺς βαθμοὺς σοβαρότητος, μετὰ ἢ ἀνευ παραλύσεως.

Ἡ ἀποπληξία ἐμφανίζεται ὑπὸ τρεῖς μορφὰς ἢ καὶ πιθανότατα τέσσαρας. Ὡς αἰμορραγία, ὡς θρόμβωσις καὶ ὡς ἐμβολή.

Ἡ αἰμορραγία τοῦ ἐγκεφάλου προέρχεται ἐκ ρήξεως αἱμοφόρου ἀγγείου. Ὁ τύπος δὲ οὗτος εἶναι συνήθως πολὺ σοβαρὸς καὶ ἀκολουθεῖται ὑπὸ παραλύσεως.

Θρόμβωσις ἐπέρχεται, ὅταν θρόμβοι αἵματος ἐπικρατῶνται ἐπὶ τῶν ἀγγείων καὶ προκαλοῦν τὴν ἀπόφραξιν αὐτῶν.

Καὶ ἐμβολή, ὡςάκις οἱ θρόμβοι σχηματίζονται ἀλλοῦ καὶ μεταφέρονται διὰ τῶν ἀγγείων εἰς τὸν ἐγκέφαλον.

Ὅσον ἀφορὰ τὸν τέταρτον τύπον, οἱ εἰδικοί εἶναι διηρημένοι. Εἶναι δὲ ὁ προκαλούμενος ἐκ σπασμοῦ (ἐὰν βεβαίως ὑπάρχει τοιοῦτος), δηλαδὴ ἐκ συσπάσεως ἀρτηρίας με ἀποτέλεσμα τὸν ἀποκλεισμόν αὐτῆς. Μεταξὺ τῶν διαφωνούντων εἶναι καὶ οἱ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἐθνικοῦ Καρδιολογικοῦ Ἰνστιτούτου, οἵτινες εἰς τὴν ἐπίσημον στατιστικὴν περιλαμβάνουν ὡς αἰτίαν ἀποπληξίας καὶ τὸν σπασμόν.

Οἰαδήποτε ὁμως καὶ ἐὰν εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἀποπληξίας, τὸ ἄμεσον ἀποτέλεσμα εἶναι πάντοτε ἡ διακοπὴ τῆς κυκλοφορίας εἰς τὸ μέρος τοῦ ἐγκεφάλου τὸ τροφοδοτούμενον ὑπὸ τῶν ἀποκλεισθέντων ἀρτηριῶν. Ἐὰν ἡ διακοπὴ συνέβῃ εἰς μέγαν ἀρτηριακὸν κλάδον, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι περισσότερον ἐκτεταμένον. Ὅσον περισσότερον δὲ διαρκεῖ ἡ διακοπή, τόσοον περισσότερος φόβος ὑπάρχει,

ὅτι ἡ βλάβη τοῦ ἐγκεφάλου θὰ εἶναι μόνιμος.

Ἡ ἰδέα τῆς ἀποπληξίας, συνοδευμένη ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν σοβαρᾶς παραλύσεως, συνήθως ἐκ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ σώματος, πληροῖ τὸ κοινὸν ἐκ τρόμου. Ἐν τούτοις, εἶναι γνωστὸν πρὸ πολλοῦ, ὅτι πολλοὶ ἡλικιωμένοι ὑπέστησαν ἐπανελημμένας μικρὰς ἀποπληξίας, τόσον ἐλαφρὰς, ὥστε τὰ θύματα δὲν ἀντέληφθον αὐτάς. Παρόμοιαι ἀποπληξίαι ἀποκαλύπτονται μόνον κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐγκεφάλου, μετὰ νεκροψίαν.

Ὁ μηχανισμός, ὅστις προκαλεῖ τὰς ἀποπληξίας εἶναι ἀγνωστός εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων. Ἡ θρόμβωσις θεωρεῖται ἡ κυριώτατος ἀφορμή, ἀλλὰ καὶ ὁ φυσικὸς ἢ ψυχικὸς τραυματισμὸς δύναται νὰ προκαλέσῃ οἰδηήποτε τύπον ἀποπληξίας.

Ἄλλοι παραδέχονται τὸν ἀρτηριακὸν σπασμόν, ὡς αἰτίαν ἀποπληξίας, πολλοὶ ὁμως πιστεύουν, ὅτι περισσότερον πιθανόν, τοῦ προβληματικοῦ σπασμοῦ, εἶναι ἡ ἀρτηριοσπλήρωσις. Κατ' αὐτὴν τὰ ἀγγεῖα ἔχουσι χάσιν τὴν ἐλαστικότητα αὐτῶν καὶ ἔχουσιν ἐστενωθῇ. Παρασιάζουσι οὕτω σημεία ἀντιστάσεως εἰς τὰ ὁποῖα σχηματίζονται οἱ θρόμβοι.

Αἱ ἀποπληξίαι ἀδιάφορον πῶς προέρχονται, ἐκδηλοῦνται εἴτε δι' ἀκαριαίου θανάτου, εἴτε διὰ τελείας ἢ μερικῆς παραλύσεως, μέχρι προσωρινῆς ἀλλοιώσεως τῆς ὁμιλίας ἢ καὶ ἄλλων διαταραχῶν.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Προέδρου οἱ ἱατροὶ ἐβεβαίωσαν δυσαρθρίαν καὶ παρατὰ ἔθεσαν τὴν διάγνωσιν. Διακοπὴ παροχῆς αἵματος εἰς τὸ κέντρον τοῦ λόγου. Τοῦτο εὐρίσκειται εἰς τὸν ἐγκέφαλον, εἰς σημεῖον τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται περιοχὴ τοῦ BROCA ὅπερ ἐλέγχει πολλὰς συνθέσεις τῆς πολυπλόκου λειτουργίας, ἥτις προκαλεῖ τὴν ὁμιλίαν. Ἐφοδιάζεται δὲ με ἀίμα ἀπὸ ἑνὰ μικρὸν κλάδον τῆς μέσης ἐγκεφαλικῆς ἀρτηρίας, τῆς ὁποίας τὸ εὖρος δὲν εἶναι μεγάλυτερον τῆς αἰχμῆς μολυβδοκονδύλου. Ἐπὶ ἀρτηριοσπλήρωσεως εἰς μικρὸς θρόμβος εἶναι ἀρκετὸς διὰ νὰ διακόψῃ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος εἰς τὸν κλάδον αὐτόν.

Ἡ διατήρησις τοῦ πλήρους ἐλέγχου τῶν ἐνεργειῶν ὑπὸ τοῦ Προέδρου, ἥτο ἀπόδειξις ὅτι δὲ προσεβλήθη μεγαλύτερος κλάδος. Ἐὰν δὲ ὁ ἀποκλεισμὸς τῆς περιοχῆς τοῦ BROCA διήρκει περισσότερον ἀπὸ ἐξ λεπτὰ τότε τὰ ἔχανε τὴν δύναμιν τοῦ συνθέτου λόγου.

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι τὰ κύτταρα τοῦ ἐγκεφάλου εἶναι φυσιολογικὴν θερμοκρασίαν, δὲν δύναται νὰ ἐπιζήσωσι περισσότερον τῶν ἐξ λεπτῶν ἄνευ ὀξυγονοῦ χυμοῦ αἵματος.

Εἰς περιπτώσεις ἐλαφρὰς ἀποπληξίας, ὅπως ἡ τοῦ Προέδρου ἀκολουθεῖ ἀποκατάστασις, διότι ὁ θρόμβος διαλύεται.

Ἀλλὰ καὶ εἰς σοβαρὰς ἀκόμη περιπτώσεις, ὅταν τὰ ἐγκεφαλικά κύτταρα ἔχουσι προσβληθῇ ἢ καὶ καταστραφῇ, μερικὴ ἀποκατάστασις εἶναι πάντοτε δυνατή. Τὰ γειτονικά ἐγκεφαλικά κύτταρα ἀναλαμβάνουν τὴν ἐργασίαν τῶν ὑποστάντων τὴν βλάβην κυττάρων καὶ ἄλλα αἱμοφόρα ἀγγεῖα ἀναλαμβάνουν

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἡ δὲ Σοφία Ἐμ. Χατζιδάκι φιλόλογος μ'ε γράφει τὰ ἑξῆς ἐνδιαφέροντα :

Κύριε Μητρόπουλε, Προχθὲς στὸ μικροβιολογικὸ ἐργαστήριον τοῦ ἱατροῦ κ. Μ. Καθανόζη, ἐνῶ περὶμένα στὸ γραφεῖο νὰ διατυλογραφηθῇ μιὰ ἀνάλυση, διάβασα τυχαίᾳ στὸ «Περιοδικὸ τοῦ ἱατροῦ» (τεύχος Ἰανουαρίου) ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον ἄρθρον σας.

Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς ἐκθέσω κ' ἐγὼ δύο χαρακτηριστικὰ περιστατικὰ, ὅπως τ' ἀκούσα πρὸ χρόνων.

Στὴ Σάμο — πρὸ 70 χρόνων — ζοῦσε μιὰ γρηῃ χωρική πού οἱ Σαμιῶτες τὴν θεωροῦσαν εἰδική γιὰ τὰ ἐγκαυμάτα. Ὅταν κάποτε μιὰ μικροῦλα ἔπεσε πάνω στὸ ἀναμμένο μαγκάλι, οἱ γονεῖς, ἐπειδὴ οἱ ἱατροὶ ὡμολόγησαν πῶς τὸ κορίτσι θὰ σωζόταν, ἀλλὰ μετὰ τὸ πρόσωπον ἐντελῶς παραμορφωμένο, κάλεσαν τὴ γρηῃ στὴν ἀπόγνωσίν της. Ἡ γιὰ τρεῖς ζήτησε τότε ἕνα κομπολόγι ἀπὸ ἀληθινὸ κεχριμπάρι. Μετὰ τὴν μεθόδον τὸ μετέτρεψε σὲ αἰοψία καὶ μ' αὐτὴν ἀλείφει τὸ πρόσωπον τῆς μικρῆς ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν καταπληκτικόν. Ἡ ἐπουλωση χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὴν παραμικρὴ πτυχὴ δὲ θύμιζε πᾶν τὸ τραγικὸ γεγονός. Θὰ σὰς ἀναφέρω ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο.

Στὸ ἴδιον νησί ἕνας ἐβραῖος γυρολόγος πουλοῦσε μὴν ἀλλοιφῇ γιὰ τὴς φακίδες. Ὁ ἴδιος ὡμολόγησε κάποτε ὅτι γιὰ τὴν παρασκευὴ τῆς χρησιμοποιοῦσε κομπιὰ φιλντισένια πολὺ καλῆς ποιότητος πού τὰ διέλυε μέσα σὲ χυμὸ λεμονιοῦ. Σύμφωνα μετὰ τὴ μαρτυρία πολλῶν ἡ ἐξάλειψή των φακίδων ἦταν τελεία.

Μὲ ἐκτίμησιν

ΣΟΦΙΑ ΕΜΜ. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ

Κυψέλης 66

Ἀθήναι, 16-1-58

τὸν ἐφοδιασμόν με ἀίμα τῆς προσβληθείσης περιοχῆς.

Θεραπευτικῶς ἐφαρμόζεται ἀντιπηκτικὴ θεραπεία, ἥτις εἶναι ἀποτελεσματικὴ εἰς τὰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ἀποπληξία ὀφείλεται εἰς θρόμβωσιν. Οὐδὲν ὁμως ἀποτέλεσμα δέον νὰ ἀναμένωμεν, ὅταν ἡ ἀποπληξία ὀφείλεται εἰς ἄλλην αἰτίαν.

Γενικῶς ἡ πρόγνωσις δὲν φαίνεται τόσο σαφής. Κατόπιν τῆς μιᾶς ἀποπληξίας ὑπάρχει πάντοτε ὁ κίνδυνος τῆς ὑποτροπῆς. Ὁ κίνδυνος οὗτος εἶναι μεγαλύτερος κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος.

Ὅταν τὸ θῦμα δυνηθῇ νὰ διέλθῃ δώδεκα μῆνας ἄνευ ἐτέρας προσβολῆς, τότε ὑπάρχουν δεδικοιολογημένα ἐλπίδες ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κανονικὴν τοῦ ζωῆν.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΟΙ ΑΠΟΚΡΗΕΣ

Πῶς τὸ τρεῖ—πῶς τὸ τρεῖβουν τὸ πιπέρι τοῦ διαβό—τοῦ διαβόλου οἱ Καλογέροι μὲ τὴ μύ—μὲ τὴ μύτη τους τὸ τρεῖβουν καὶ τὸ ξε—καὶ τὸ ξεροκοκκινίζουν.

Αὐτοὶ οἱ παλῆοι ἀποκρηάτικοι στίχοι ἦρθαν στὸ νοῦ μου, ὅταν ἄρχισα νὰ γράφω γιὰ τὴς Ἀποκρηῆς καὶ μαζὺ μ' αὐτοὺς εἰκόνες ἀξέχαστες τῆς παλῆας καὶ γραφικῆς Ἀθῆνας μετὰ τὰ ὠραία καρναβάλια τῆς, πού ἐπικεφαλῆς πῆγαινε ὁ Βασιληᾶς Καρνάβαλος. Ἀκόμα θυμᾶμαι, τοὺς καλόβολους ἀνθρώπους πού περιέμεναν ὅλο τὸ χρόνο τὴς ἡμέρας αὐτές, γιὰ νὰ ξεσπάσουν, νὰ ξεφαντώσουν, νὰ γλεντήσουν.

Ὁ Σημερινὸς ἀνθρώπος δὲν τὰ νοιώθει αὐτὰ. Θέλει γιὰτὶ ἔγινε πιὸ πονηρός, θέλει γιὰτὶ οἱ συνθήκες τῆς ζωῆς τὸν κάνουν ἔτσι, θέλει ἀκόμη γιὰτὶ σοβαρεύτηκε... μετὰ πέταγμα τῶν Δουροφόρων. Πάντως ἄλλαξε ριζικὰ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴς οερπαντίνες, τὸ χαρτοπόλεμον καὶ τὴς μάσκες πού θὰ κρεμαστοῦν στὰ περίπτερα, τίποτα ἄλλο δὲν θὰ τοῦ θυμίσει πῶς μπῆκε ἡ Ἀποκρηά.

Ἐνὸς παλῆα.

Πολὺ παλῆα, ἀρχίζανε μιὰ βδομάδα πρὸ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, πού τὴ λέγανε «προφωνή» διότι αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα γυρίζανε διαλαλητάδες πού εἰδοποιοῦσαν τὸν κόσμο νὰ ἀγοράσει θρεφτάρια.

Μετὰ ἐρχόντανε οἱ κυρίως Ἀποκρηῆς πού ἀποτελοῦνταν ἀπὸ τὴν ἀ π ο λ υ τ ῆ, τὴν δευτέρη τὴν Κρεατινὴ πού περιεῖχε καὶ τὴν Τοικνοπέφτη, καὶ τέλος τὴ βδομάδα τῆς Τυρινῆς. Ἐδῶ πρέπει νὰ σημειωθῇ πῶς οἱ ἀπόκρηες δὲν ἀρχίζουν σὲ ὅλα τὰ μέρη πρὸ τῆς σαρακοστής, ἀλλὰ στὴ Θεσσαλίᾳ τὴ Θράκῃ καὶ σὲ μέρος τῆς Μακεδονίας ἐορταζόντουσαν τὸ Δωδεκαήμερο. Παρόμοια μετὰ τὴς ἀποκρηῆς πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ γιορτὴ τοῦ Μ α ὶ ο υ μ ᾶ πού γίνεται τὴν πρωτομαγιά στὸ Βόλο.

Τὴς ἡμέρας αὐτῆς λοιπὸν τῆς Ἀποκρηῆς, ντυνόντουσαν μάσκες καὶ γυρνοῦσαν ἀπὸ σπῆτι σὲ σπῆτι, γλεντώντας καὶ χορεύοντας. Συνηθίζανε δὲ νὰ κάνουνε κοινὰ τραπέζια. Στὴν παλῆα Ἑλλάδα δὲ μόλις καθόντανε στὸ τραπέζι, πρὶν φανε, σηκώνανε τὸ τραπέζι οἱ γεροντότεροι λέγοντας «Ἐφάγατε ;» — «Ἐφάγαμε» λέγαν οἱ ὑπόλοιποι ἐν χορῶ. «Ἐχορτάσατε ;» — «Ἐχορτάσαμε» ἀπαντοῦσαν.

— Πάντα χορτασμένοι νὰ εἴσθε, καὶ συνεχιζότανε τὸ γλέντι μετὰ ὠραία καὶ ἀστεῖα τραγούδια, ὅπως τὸ:

Τοῦ παπᾶ μας τὸ γαῖδοῦρι
ἤβγαλε σπυρὶ στὴ μούρη.
Παπαδιά τὰ μοιρολόγια
κι' ὁ Παπᾶς τὴν παρηγόρα
— Σώπα Παπαδιά μὴν κλαῖης.
Κι' ἂν φορήσῃς ὁ γαῖδαρός μας
εἰν' τὸ διάφορο δικό μας.

Ἡ προβιά του κάνει γούνα
καὶ τ' αὐτιά του κοντογούνα.
Καὶ ἡ κεφαλὴ τ' πατοᾷ
νὰ τὴν πέσω τοῦ Πασσᾶ.
Καὶ τὰ δόντια του περόνια
γιὰ νὰ τρώω τὰ μακαρόνια.
Καὶ τὰ μάτια του καυκάλια
γιὰ νὰ τρώω τὰ παλληκάρια.
Καὶ τὰ πόδια του καρέκλες
νὰ καθίζουν οἱ κοπέλλες.

Ἔτσι ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδες δὲν ἔλειπε καθόλου ὁ ἐορταστικὸς τόνος. Μποροῦμε νὰ ποῦμε πῶς ἡ περίοδος τῆς Ἀποκρηῆς ἦτο ἕνα μεγάλο συνεχὲς γλέντι. Χοροὶ κόντρα χοροὶ, δεξιώσεις. Ἔτσι ἂν καμιά φορὰ ἡ γυναῖκα, ἔρχανε ἀπ' τὸ χορὸ τὴν Πέμπτη τὸ φαί κοὶ καιγότανε, ἔλεγε.

— Δὲ βαρύνεσαι ἄντρα μου «Τοικνοπέφτη» εἶναι.

Διότι ἔπρεπε τὴν ἡμέρα αὐτὴ νὰ τοικνίσουν ὅλα τὰ σπῆτια. Στους χοροὺς δὲ τὰ ἀστεῖα πού φτάνανε μέχρι βωμολοχίας, δινανε καὶ πέρνανε. Μὰ καὶ τὰ κομικά τραγούδια ἦσαν πολλὰ. Συνοδεύονταν δὲ ἀπὸ ἀστεῖες κινήσεις χωρὶς νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὴς ἡμέρας ἐκεῖνης ἡ παρουσία τῶν γυναικῶν. Ἐνᾶ ἂν αὐτὰ εἶναι τὸ γνωστὸ «Στῆς ἀκρίβειας τὸν καιρὸ».

Στῆς ἀκρίβειας τὸν καιρὸ
ἐπαντρεύτηκα καὶ γὼ
Καὶ μοῦ δώσαν μιὰ γυναῖκα
ποῦτρεψε γιὰ πέντε δέκα
Πρῶτο βράδυ πού τὴν πῆρα
μοῦφας μὴ προβατῖνα
Καὶ τὸ δεύτερο τὸ βράδυ
μοῦφας ἕνα γελᾶδι.

— Βοῆ γυναῖκα οἰκονομία
τώρα ποῦναι δαστυγία
Ἄντρα μου θέλω γοβάκι
γύρω γύρω μετὰ φιογκάκι
Ἄντρα μου θέλω καπέλλο
γύρω γύρω μετὰ βέλο
Πέρνω τότες ἕνα ξύλο
καὶ τὴν φέρνω ἕνα γῦρο
Νὰ γυναῖκα μου φουστάνι
μετὰ στενὸ χουστὸ γαϊτάνι
Νὰ γυναῖκα μου γοβάκι
γύρω γύρω μετὰ φιογκάκι

Μὲ ἄλλα λόγια τὸ μεγάλο πανηγύρι, γινόντανε τὸ τελευταῖο Σαββατοκύριακο. Τὰ μεγάλα φαγοπότια καὶ τὰ τελευταῖα, γιὰτὶ μετὰ ἄρχιζε μετὰ τὴν Καθαρὴ Δευτέρᾳ ἡ Σαρακοστή. Γι' αὐτὸ καὶ τραγουδοῦσαν:

Γιατὶ δὲν κάνουμε γιγούρες ;...

Τ' ἀκούτε τί παράγγειλεν
ἡ Καθαρὴ Δευτέρᾳ ;
Πεδαῖν' ὁ Κρέος, πέθανε,
πνυγομαχᾷ ὁ Τύρος,
σηκώνει ὁ Πράσος τὴν οὐρὰ
κι' ὁ Κρέμνυδας τὰ γένεια.
Μπαλῶστε τὰ σακούλια σας,
τροχίστε τὰ λεπίδια,
καὶ στὸν τρανὸ τὸν πλάτανο
νὰ μάσουμε στεκούλια

Τὰ μεγάλα γλέντια κι' οἱ γιορτὲς ὁμως, γινόντανε στὴν Ζάκυνθο καὶ τὴν Ἀθήνα. Τὰ παλῆα χρόνια στὴν Ἀθήνα, γινόντανε τὰ ὠραιότατα Καρνάβαλια, μετὰ τὴς παρελάσεις τῶν ἀρμάτων. Τὰ ἄρματα αὐτὰ στολισμένα ὠραιότατα μετὰ διάφορες παραστάσεις, σχημάτιζαν μιὰ πομπή πού ἐπὶ κεφαλῆς εἶχε τὸν Καρνάβαλο.

Συνοστισμὸς στοὺς δρόμους πού θὰ περνοῦσε ἡ πομπή, κραυγές, φωνές, ἀλλαλαγμοί, καὶ πειράγματα.

Ἄλλο στοιχεῖο τῆς Ἀποκρηῆς, ἦτο τὸ γαϊτανάκι πού καὶ σήμερὰ ὀρισμένοι κερδοσκοποῖ, περιφέροντο στοὺς δρόμους. Ἦταν ἀκόμη ἡ Γκαμήλα, καὶ ὁ Σιλοπόδαρος. Τὸ πανηγύρι τῶν μικρῶν παιδιῶν. Στηριγμένοι σὲ δυὸ μεγάλα ξύλα, γύριζε ἀπὸ γειτονιά σὲ γειτονιά, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ ὀκάδες... μαρίδα πού τὸν ὑποδεχόντανε μετὰ ἀλλαγμῶν χαρᾶς. Ἀπὸ κεραμύδια, σὲ κεραμύδια κι' ἀπὸ ταρατόσα σὲ ταρατόσα σαβούρωνε ὅτι ἔβρισκε !... Ἄλλοτε πάλι μάζευε τὸ τόπι τῶν μικρῶν πού τὸ εἶχε πετάξει ἢ μαμὰ στὰ κεραμύδια γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἡ ἐφικανὴ τίποτα χαλασμένα κεραμύδια πέρνοντας τὴς εὐχὲς καὶ τὸν ὀβολὸ τῆς καλόβολης νοικοκυρᾶς.

Ἡ καταγωγή τῶν Ἀποκρεῶν εἶναι παλῆα καὶ μάλιστα εἰδωλολατρική, ἔχουν συνήθειες ὅμοιες μετὰ τὰ ἀρχαῖα Κρόνια, Διονύσια καὶ Σατουρνάλια. Τὸ πιὸ πιθανὸ εἶναι νὰ προέρχονται ἀπὸ αὐτά. «Σατουρνάλια» ἦταν μιὰ ἀπὸ τὴς πιὸ ἀκόλαστες γιορτὲς πού παρουσίαζε ἡ ἱστορία. Ἦταν γιορτὲς ἀφιερωμένες στὴ βλάστηση στὸ Θεὸ Κρόνον.

Τὴν ἀρχὴ τῆς γιορτῆς τὴν ὥριζε ὁ ἐρχομὸς τοῦ πρώτου χειμῶνος δηλαδὴ τὴν ἀνοιξη. Διαλέγαν δὲ ἕναν —στὴν ἀρχὴ ἦταν ὁ ἱερέας Βασιληᾶς— αἰχμάλωτο ἢ κακοῦργο καὶ αὐτὸς παρίστανε τὸν Κρόνον. Δηλαδὴ τὸ πνεῦμα τοῦ σπύρου. Αὐτὸς κανόνιζε τὴς ἐτοιμασίες. Καὶ ὅταν ἐρχότανε τὰ «Σατουρνάλια» γλεντοῦσε μεθούσε ὀργαζέε μετὰ τὴς καλλιτερες παρβένες ἀλλὰ στὸ τέλος τὸν σφάζανε. Φόραγε δὲ κατὰ τὴ διάρκειαν τῆς γιορτῆς μάσκα. Μάσκα ὁμως φοράγανε καὶ οἱ Ῥωμαῖοι πού θέλανε νὰ κρύψουν τὰ δργιά τους. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ ὑπόλειμα, εἶναι μάλλον ὁ σημερινὸς Καρνάβαλος. Μόνον πού ἐδῶ εἶναι ψεύτικος καὶ τὸν καίνε, ἐνῶ ἄλλοι τὸν πετᾶν στὴ θάλασσα.

Γ. ΦΙΛΙΠΠΑΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΟΜΑΝΙΑ!...

—'Η «Ρετσέτα» του γιατρού — Τό εξέπρακτο δράμα του Κου 'Αρχιάτρου— Ένας Χειρουργός πού γράφει όπερέττα!

Του συνεργάτου μας κ. ΣΩΤΟΥ ΠΕΤΡΑ

Τό θέατρο έχει κατά καιρούς πολλά κρούσματα, καλλιτεχνικού μ' και συγγραφικού «ψώνιου» πού προσβάλλει την τάξη τών Ιατρών εκείνων πού συνδέονται με φίλια, ή έχουν πελάτες θεατρίνους και θεατρίνες.

Μιά φορά, όταν ήταν στις δόξες του ό μακαρίτης ό ήθοποιος και συγγραφέας Ζάχος Θάνος και είχε μεγάλο σουξέ ή επίθεωρήσεις του «Σκούπα», ένας γιατρός φίλος του — όνομα και μ' ή χωριό— τον είχε φάει κυριολεκτικά νά συνεργασθούν στή συγγραφή μιάς επιθεωρήσεως πού τής είχε ό ίδιος δώσει τον Ιατρικό τίτλο... «ΡΕΤΣΕΤΑ».

Αποφάσισε λοιπόν με τά πολλά ό Θάνος νά συνεργασθί με τό γιατρό και νά γράψη τή «Ρετσέτα» στήν όποία ό γιατρός είχε γράψει τά 25 νούμερα τά όποία επέμενε νά τά βάλη όλα έκτός από τά νούμερα πού θά έβραζαν ό Θάνος... Διηλαδή ούτε λίγο ούτε πολύ 25 αυτός και 10 ό Θάνος 35 νούμερα.... Δύο επίθεωρήσεις μ' άλλα λόγια και διάρκεια τής παραστάσεως τούλάχιστο 5 ώρες!

— Μά θά μ'ς δείρουν οί θεαταί. Πρέπει νά κόψουμε τά μισά του έλεγεν ό Θάνος.

Αυτός όμως τίποτα... Δέν έθυσίαζε ούτε ένα νούμερο από τά δικά του!

— Θά τά παίξουμε όλα στήν πρεμιέρα, —τούλεγε— και όσα δέν πετύχουν θά τά κόψουμε τήν άλλη μέρα.

Ευτυχώς όμως γιά τούς θεατάς ή «Ρετσέτα» δέν έξετελέσθη, γιατί τήν παραμονή τής πρεμιέρας, ή 'Αστυνομία έκλεισε τά θέατρα λόγω τής 'Ισπανικής Γρίπης πού είχε τότε ενσκήψη στάς 'Αθήνας και έτσι και τό θέατρο Κυβέλης (στό χρηματιστήριο)— στό θέατρο πού επρόκειτο νά παιχθί... έμεινε κλειστό δύο μήνες!

Και όταν ή Γρίπη πέρασε... πέρασε και τού γιατρού τό συγγραφικό του ψώνιο και δέν ξανασχολήθηκε από τότε με τό συγγραφιλίκι, περιορισθείς στά Ιατρικά του έργα!

★

Ένας άλλος πάλι γιατρός—'Αρχιάτρος στρατιωτικός παρακαλώ,— είχε γράψει ένα δράμα, προ έτών και είχε γίνει φόρτωμα στόν μακαρίτη τόν Αίμίλιο Βεάκη, νά τού τό ανεβάσει στό θέατρο «'Αθηναίο», τότε πού ό Βεάκης είχε θιάσο δικό του, μαζί με τήν Σωτηρία 'Ιατρίδου στό υπαίθριο αυτό θέατρο τής όδου Πατριών.

Τού πήγε λοιπόν ένα βράδυ τό έργο και τού τ' άφησε. Γιά νά μ' ή τού χάλαση τό χατήρι ό Βεάκης τό κράτησε:

—'Αστο — τού είπε—, νά τό διαβάσω, μόλις εύκαιρήσω και άν είνε γιά τό θιάσο κατάλληλο, θά τό παίξουμε.

Πέρασαν δύο βδομάδες, πέρασε τρίτη βδομάδα, πέρασε μήνας και ό Βεάκης

δέν έλεγε κουβέντα γιά τό έργο στόν κύριο 'Αρχιάτρο.

Όταν κάποιο βράδυ, ό 'Αρχιάτρος, τού τό ξαναθύμισε.

— Τι θά γίνι; Δέ θά διαβάσεις αυτό τό έργο; —τού είπε—. 'Ακόμα δέν βρήκες εύκαιρία;

Ό Βεάκης, πού τό είχε διαβάσει και είχε απογοητευθί, με τήν αλρούμπα τού κ. 'Αρχιάτρου, κόμπιασε και μ' ή θέλοντας νά τόν απογοητεύσει απότομα τού ζήτησε και πάλι μιά μικρή προσέκτι.

— Περίμενε, λίγες ή μέρες, άκόμα νά βρώ εύκαιρία νά τό μελετήσω προσεκτικά, τού είπε...

Η προσέκτι όμως τών «λίγων» ήμερών πέρασε, πέρασαν και άλλες «πολλές» ήμέρες, έφτασε νά πλησιάζη νά τελειώση ή θερινή περίοδος και άκόμα ό Βεάκης δέν έλεγε κουβέντα στόν κ. 'Αρχιάτρο γιά τό περίφημο δράμα του!

Όσπου ένα βράδυ, ό συγγραφέας κ. 'Αρχιάτρος χάνει τήν ύπομνηή του και έρχεται άπειλητικός στό θέατρο και βρίσκει τόν Βεάκη, πού ήταν κατά κακή τύχη στά μεγάλα του νεύρα.

— Δέ μου λές, — τού λέει— Θά με κοροϊδεύεις πολύν καιρό άκόμη; Τελειώνει ή σαιζόν και δέν τό διάβασες άκόμα τό έργο μου. Τρεις μήνες με παιδεύεις! Και τότε ό Βεάκης, πού όπως είπαμε, είχε τά διαβόλια του, και ήθελε νά τόν ξεφορτωθί μιά και καλή, γύρισε και τού λέει νευριασμένος:

— Δέ μου λές κύριε 'Αρχιάτρε, πόσες πράξεις είνε τό έργο σου;

— Έξάπρακτο, δέν είπαμε;

— Έξάπρακτο; τόσο μεγάλο;

— Ναι...

— Μπορείς νά μου τό στενέψης, νά τό παίξω;

— Νά τό στενέψω; Τι θέλεις νά πής;

— Νά τού κάνεις μιά μικρή έγχείρησι!

Κάντο μου μόν ό π ρ α κ τ ο άν μπορείς, νά τό βάλω μαζί με ένα δίπρακτο πού έχω, νά τά δώσω και τά δύο στήν τιμητική μου τό άλλο Σάββατο!...

Ό 'Αρχιάτρος συγγραφέας, έμεινε κόκκαλο! Νά κάνη έγχείρησι, στό «έξάπρακτο» έργο του νά τό τσουρουτέψη σέ μονόπρακτο;

Κατάλαβε καλά τήν κοροϊδία και... ζήτησε και τούδωσαν άμέσως τό έργο! Τό πήρε νευριασμένος και τό... στένεψε στήν κυριολεξία μονάχος του κάνοντάς τό χίλια κομάτια από τή φούρκα του, μπρός στά μάτια τού Βεάκη και όλου τού θιάσου.

Από εκείνο τό βράδυ δέν ξαναπάτησε στό θέατρο!

★

Άλλο πιό νόστιμο άπ' όλα είνε τό τρίτο «Κρούσμα» συγγραφομανίας, ένα χαριτωμένο ανέκδοτο πού μούχε διηγηθί ό μακαρίτης ό Θεόφραστος Σακελλαρίδης

ό άδέχαστος μουσουργός πού δικαίως τόν απέκάλεσαν Λέχαρ τής 'Ελλάδος!

Ό Σακελλαρίδης ίεχε ένα πολύ στενόν φίλο χειρουργό, γνωστό και όνομαστό στήν 'Αθήνα.

Μαζύ με δύο τρεις άλλους φίλους στενούς, είχαν με τό γιατρό σχηματίσει μιά παρέα και κάθε βράδυ μετά τήν παράσταση, τά κουτσόπιναν πότε στό Σύνταγμα, πότε στά Πατήσια και πότε στό Φάληρο.

Έξαφνα, χωρίς νά ειδοποιηθί κανέναν ό χειρουργός, χάνεται από τήν παρέα και σέ λίγες μέρες ό Σακελλαρίδης έπαιρνε ένα γράμμα από τό Ξυλόκαστρο—τήν πατρίδα τού γιατρού.

Ό γιατρός δικαιολογούμενος γιά τήν άπρόοπτη αναχώρησή του έγραφε ότι πήγε εκεί γιά νά ξεκουραστή κανένα μήνα.

Τό πράγμα όλιο στήν παρέα τό θεωρήσαν πολύ φυσικό και περιωρίστηκαν μόνο νά παραπονεθούν πώς ό Πίπης—έτσι έλεγαν τό γιατρό—έφυγε έτσι γρήγορα χωρίς νά τούς ειδοποιηθί.

Ό Σακελλαρίδης είχε τή γνώμη πώς σίγουρα ό Πίπης θά τούς γύριζε «διπλός» και πώς πήγε στό Ξυλόκαστρο νά παντρευθί.

Άλλά όλιο είχαν πέσει έξω. Γιατί τι νομίζετε πώς πήγε νά κάνη στό Ξυλόκαστρο ό γιατρός; Τήν άπορία τήν έλυσε μετά 25 μέρες ένα σημείωμα πού έστειλε στόν Σακελλαρίδη ό ίδιος όταν γύρισε στήν 'Αθήνα και τού έγραφε:

«'Αγαπητέ Θεόφραστε,

Έφθασα χθές τό βράδυ. 'Αν θέλεις, τό μεσημέρι έρχεσαι στό σπίτι νά τά πούμε. 'Η μητέρα μου θά μ'ς έχη έτοιμάσει ένα ώραίο φαί γιά μεζέ. Έχω φέρι και κρασί από τό χωριό. Θά σου κάνω μια έκπληξι. Σκάρωσα στό χωριό ένα λιμπρέττο με Ιατρική ύπόθεσι, πού θά σέ ενθουσιάση και άμέσως θά τό μελοποιήσης νά φάμε πολλές χιλιάδες ποσοστά. Σέ φιλώ ΠΙΠΗΣ»

Έ, αυτό δέν τό περίμενε ό Σακελλαρίδης. Αυτό ήταν άνω ποταμών. Τό μικρόβιο τής... συγγραφομανίας δέν έφείσθη ούτε τών Ιατρών άκόμη και προσέβαλε και τόν φίλο του Πίπη.

Ό Σακελλαρίδης έβγαίνει από τό σπίτι και πήγαινε στό θέατρο γιά πρόβα. Καθότανε στό καφεείο και έξω φρενών έγραφε τό παρακάτω σημείωμα στόν «Λιμπρεττίστα» χειρουργό:

»'Αγαπητέ κύριε... συνάδελεφε,

Έλαβα τό γράμμα σου και χάρηκα πού εισαι καλά και γύρισες πάλι κοντά μας. Λυπούμαι πολύ πού δέν θά μ'πορέσω νάρθω τό μεσημέρι νά φάμε τόν μεζέ τής μαμάς και νά πιούμε τό Ξυλοκαστρώτικο κρασί, ούτε νά άπολαύσω τό «άριστούργημα σου», πού σκάρωσες στό χω-

(Συνέχεια εις τήν σελίδα 13)

ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ

Ό διάσημος χειρουργός τής Βιέννης von Eiselsberg διηγείται στό έργο του «'Η ζωή ένός χειρουργού» τήν κάτωθι περίεργη περίπτωση.

«Όταν επανέκαμψα από τό Παρίσι σπήτι μου θρήνα τή μητέρα μου με μιά έλαφρή δυσκινησία τής δεξιάς κατ' όμων άρθρώσεως και έπληροφορήθην τά εξής σχετικά: Μερικές έβδομάδες μετά τήν αναχώρησί μου γιά τό Παρίσι, τήν έριξε ένα ζωνηρό νέο άλογο και έπαθε μιά κάκωσι τού όμου. Ό γιατρός διέταξε έπιθέματα.

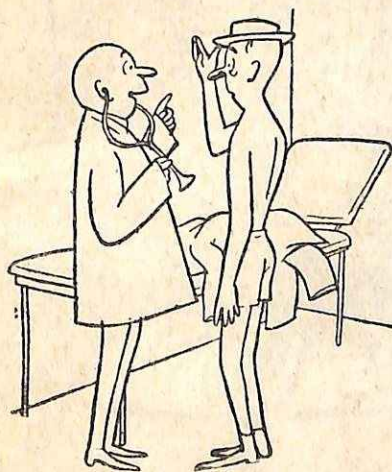
Αφού υπεχώρησε τό οίδημα, έφαινετο ένα εξάρθρωμα τής κατ' όμων άρθρώσεως. Αυτό συνέβη κατά τό τέλος φθινοπώρου τού 1882. Όπως συμβαίνει συχ νά, ή λειτουργία τής χειρός άπεκατεστάθη συντόμως, και παρέμεινε μόνον δυσχέρεια τής ανυψώσεως τού όμου. Γιά τό άτύχημα αυτό δέν μου έγραψε τίποτε ή μητέρα μου γιά νά μ' ή άνησυχήση.

Όταν επανέκαμψα μετά τέσσαρες μήνες, διεπίστωσα εξάρθρωμα τού όμου, με σχετικώς καλήν λειτουργίαν τού άκρου.

Λίγες μέρες κατόπιν τήν επήγα στόν Billroth. Και αυτός διεπίστωσε τήν ύπαρξιν εξάρθρωματος, και τού έκαμε έντύπωση ή καλή λειτουργία τού άκρου. Δέν συνέστησε όμως άνάταξιν, έπειδή ή μητέρα μου παρούσαζε ένα έντονο καρδιακό φύσημα.

Λοιπόν ή τύχη έπαιξε ένα σπουδαίο ρόλο.

Η μητέρα μου έγύρισε σπήτι, και όταν μια άλλη φορά τήν έριξε κάτω τό ίδιο άλογο, άνετάχθη τό εξάρθρωμα».

Γιατρός: Μή θγάξετε τό καπέλλο σας, μιά κι' έχετε συνάχι.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ... ΦΑΡΜΑΚΟ

Κάποτε ένας χωρικός έλαβε ένα σημείωμα από ένα γνωστό του γιατρό γιά κάποια ύπόθεσι. Δέν μπορούσε όμως νά τό διαβάση, γιατί ήταν δυσανάγνωστο και άπευθύνθηκε σιό δάσκαλο τού χωριού.

—Μπορείς σέ παρακαλώ νά μου πής τι γράφει αυτό τό σημείωμα;

Τό πήρε ό δάσκαλος, αλλά έστάθη άδύνατον νά διαβάση, έστω και μιά λέξη.

Δέν πās καλύτερα στόν φαρμακοποιό νά στο διαβάση; Παίρνει τό σημείωμα ό χωρικός και τρέχει στό Φαρμακοποιό.

—Σέ παρακαλώ, τού λέει, μήπως μπορείς έσύ νά μου πής τι λέει αυτό τό χαρτί;

Ό Φαρμακοποιός τό παίρνει, βάζει τά γυαλιά του και πάει στό έσωτερικό τού Φαρμακείου του.

Σέ λίγο ξαναβγαίνει μ' ένα μπουκάλι πού περιέχει ένα ύγρο, κολλάει τήν έτικέτα πού γράφει επάνω «χορήξι έξωτερική» και τό παραδίδει στό χωρικό.

—Τι είναι αυτό; τού λέει, έκστατικός!

—Είναι τό φάρμακο πού γράφει ή συνταγή!...

ΟΙ ΚΑΛΤΣΕΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Μιά φορά μιά Γαλλίς άριστοκράτις παρουσιάστηκε στόν παπία Πίο τόν Ένατο και τόν εύχαρίστησε θερμά γιάτί, καθώς έλεγε, τής απέδωσε τήν υγεία τής.

—Κατά ποιόν τρόπο έγινε αυτό; ρώτησε εκπληκτός ό πάπας, ό όποιος γιά πρώτη φορά έβλεπε μπροστά του αυτή τήν γυναίκα.

Κατόρθωσα, απάντησε ή Γαλλίς, νά προμηθευθώ μιά κάλτσα πού άντικει στήν 'Αγωνίστη σας. Τήν φόρεσα μιά φορά μόνο στό δεξί μου πόδι, πού υπέφερε από δυνατούς πόνους, και άμέσως έγινε καλά.

—Κυρία μου, αποκρίθηκε ό πάπας, είστε πολύ τυχερή, αφού θεραπευθήκατε φορώντας μιά μόνο φορά τήν κάλτσα μου. Πιστέψτε με πώς έγώ, άν και φορώ και τίς δύο μου κάλτσες καθημερινώς, μόλις καταφέρνω νά στέχωμαι στά πόδια μου!...

ΤΙ ΤΟΝ ΕΝΟΧΛΟΥΣΕ

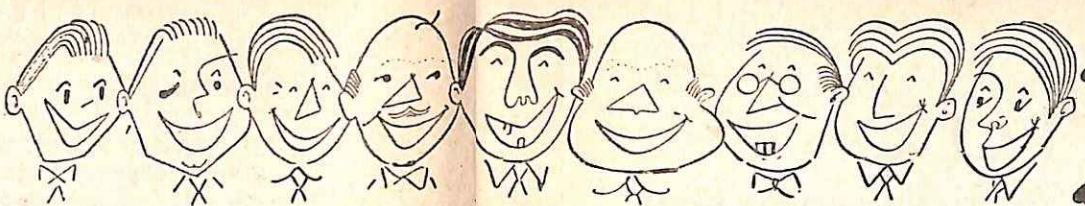
—Αισθάνεσθε καλύτερα σήμερα;

—Όχι και τόσο, γιατρέ.

—Και γιάτί; Τι αισθάνεσθε;

—Τό θερμόμετρο πού μου βάλατε τήν περασμένη βδομάδα,

μ' ένοχλεί τρομερά στή μασχάλη!

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ

ΤΑ ΣΤΕΝΑ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙΑ

Τελευταίως, αναγράφουν Ἀγγλικές ἐφημερίδες πὼς οἱ ἄνδρες πὺν ξοδεύουν καὶ τὶς πὺν πολλὰς θερμίδες, ἔχουν κίνδυνο μεγάλο ἀπὸ τὴ θερμικοκρασία, πὺν ἀναπτύσσεται ἀπὸ κάτω..... ἀπὸ τὴν ἐνδυμασία!

Μ' ἄλλα λόγια, θεωρία τῶν γιαντρῶν τῶν Σουηδῶν πραγματοποιεῖται ἐσχάτως «περὶ ἀνδρικών... εἰδῶν»! Καὶ γιὰ τ' ἀνδρικό τὸ φύλλο εἶναι μιὰ ἐνδυμασία Πούχει, ὅπως λέν ἐκεῖνοι, μιὰ μεγάλη σημασία!

«Κίνδυνος πραγματικός, τὰ στενὰ τὰ παντελόνια» ὅπως τὰ φοροῦν οἱ ἄνδρες σὲ σημερινὰ τὰ χρόνια. Γιατὶ ὑπάρχει ἓνα «μέρος» πὺν ὅταν ὑπερθερμανθῇ Σύμπαν τ' ἀνδρικό τὸ γένος θ' ἀνικανο· ποιηθῇ!... Ὅθεν... συνιστοῦν ἐκθύμως οἱ σοφοὶ μας Σουηδέζοι ἀντὶ τούτων νὰ φοροῦμε... φοῦστε, ὅπως οἱ Σκωτσέζοι!

ΑΓΙΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ... ΚΑΡΚΙΝΟΣ

Ἀδίκᾳ θὰ τὸν... κρεμάσουν τὸν ἀγιογράφο Ρίκο πὺν ἀφῆκε τοὺς Ἀγίους κι' ἐγκατέλειπε τὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ ἀπ' τὸν τρομερὸ ἐκεῖνο τὸν ἐχθρό, πὺν ὀνομάζουν ὄγκο ἢ κοινῶς Καρκίνο...

Τὸν ἐπιάσαν τὸν καῦμένο γιὰ παράβαση τοῦ Νόμου καὶ διότι θεραπείας ἐπελήφθη παρανόμου καὶ εἰσέπραξε παράδες ἀπ' τὸν Αἴστα τὸν μπακάλη κι' ἐξηπάτησε, ὅπως λένε, χωρικούς μὲ τό... τσουβάλι!...

Μὰ τὸ πὺν σπουδαῖο εἶναι, πὼς γιὰ μάρτυρα σκοπεύει, - ν' ἀποδείξῃ ἐν τῇ πράξει πὼς τοὺς πάντας θεραπεύει· κάποιον ἱατρὸν νὰ φέρει, πὺν ὅπως ὅλους καὶ ἐκεῖνον τοῦχε μὲ τὸ φάρμακό του θεραπεύσει τὸν Καρκῖνον!...

ΒΙΑΣΜΟΣ... ΣΟΥΗΔΗΣ

Οἱ ἐφημερίδες γράφουν, πὼς τὸ Κακουροδικεῖο — καὶ γιὰ λόγο... γυναικεῖο — κατεδίκασεν ἐσχάτως Ξυλοκαστρινὸ στονονάρι πὺν τὸν λέγανε Τορνάρη.

Μὲ τὴν ἀπειλὴ μιᾶς πέτρας, πὺν ἐκράταγε σὸ χέρι ὁ Θανάσης, τὴ Δουίτσα — μὲς' σὸ νιάμα καλοκαῖρι! — ποῦχε ὀλόκληρος ἀνάνει κι' ὅλο τὸ κορμί του βράζει μπαίνει μέσα στὴ σκηνὴ τῆς καὶ τῇ Σουηδῇ βιάζει... Μὰ ποτὲ κακὴ μιὰ πράξη χωρὶς... ἀμοιβὴ δὲν μένει καὶ φυλάκα τρία χρόνια... εἶναι καλοπληρωμένη.

ΜΕ ΒΟΤΑΝΙΑ ΚΑΙ... ΜΕ ΜΑΓΙΑ

Χωρικός ἀπὸ τὴν Λήμνο, συνελήφθη στὴν Καβάλλα γιὰτὶ ἐπάγγελμα εἶχε κάνει, μέσ' τὰ τόσα του τὰ ἄλλα Τὴν ἱατρικὴ—τοῦτέστιν, μὲ βοτάνια καὶ μὲ μάγια ἐθεράπευε τὰς νόσους, ὡς καὶ «πᾶσαν μαλακίαν». Μὰ σὸ τέλος τοῦ πῆγαν τῶν χωρικών τὰ σκάγια καὶ στὴ φυλακὴ τὸν πῆγαν νὰ τοῦ κάνουν... θεραπείαν!

ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΡΙΝΟΣ

Ὁρθοπεδικὴ υἱνιχὴ; παραπαλῶ, τρέψτε γρηγορὰ τὸ ρόκ ἄρχισε!...

Καὶ νὰ ξέρῃς μοῦπε ὁ ριατρός ὅτι μοῦ χρειάζονται ψυχρὰ ψαυτρά!

Μὲ τὸ συμπάθειο Ἀνάργυρε, ἀλλὰ μοῦ εἶπε ὁ ριατρός νὰ σὲ προσέχω μὴν πάθῃς καιμιά συμφορὰ!

Ὁ λουραντὴς ἱατρός — Μὲ εὐχαριστε ἀλλὰ οἱ εφῆρμοί σας ἀνέρχονται ἐντιμυνδύνως. Ἀφῦστε μὲ νὰ σᾶς ἀντιμεταστῶ!

Οἱ ἀποκρηῆς ἀνοίξανε πολὺ νωρὶς ἐφέτος μασκαρίλινια θάχουμε ὅλοι ἀνεξαιρέτως πάρτυ, φιέστες καὶ χοροὶ θὰ ξαναγίνουν πάλι στὴν Πλάκα θὰ χυθῇ κρασί στὴν Πάτρα καρναβάλι! Ὅλοι θ' ἀλλάξουμε μορφή μὲ μάσκας παραδάλαις λὲς καὶ ὅπως φαινόμεστε δὲν εἶναι νὰ γελᾶς. Ἄλλος μὲ μύτη στρουμπουλὴ ἄλλος μὲ μιὰ ζακέτα ἄλλος θὰ κἀνῃ τὸ γιαντὸ ἄλλος τὴν Ἰουλιέτα. Μὰ γιὰ νὰ δοῦμε καὶ οἱ γιαντροὶ πὼς θὰ ἐμφανισθοῦνε εἰς τῶν Συλλόγων τοὺς χορούς... θὰ μεταμφιεσθοῦνε;

Κάπου μιὰ μπλουζα θὲ νὰ θροῦν κρυμμένη ἀπ' τὰ παλὰ κι' ἀπὸ τὸν σκόρο κεντητή... ἀπ' τὴ πολλὴ δουλειά! Αὐτὴν μόνον νὰ δάλουνε δὲν θέλουν ἄλλη φάτσα νὰ παριστάνουν τὸ γιαντὸ... νὰ μὴ χαθῇ ἡ ράτσα! Ἐλάτε ὅλοι στοὺς χοροὺς στῶν ἱατρῶν τὰ πάρτυ θὰ δῆτε πράγματα ἐξυπνα θὰ φύγετε κεφάτοι Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλους τῶν γιαντρῶν τὸν Πρόεδρο τὸ Φλῶρο νὰ παριστάνῃ τὸ πούλι τὸν ξακουστὸ τὸ φλῶρο καὶ τὸ τραγοῦδι τὸ γνωστὸ νὰ λέει «Εἰδάλᾳ!» μιὰ καρδερὶνα ἀγάπησ' ἓνα φλῶρο τραλαλᾶ... Τὸ ποτηράκι νὰ τσουγκρά καὶ πρόποση νὰ κἀνῃ κανένας ἀπ' τοὺς ἄρρωστους ποτὲ του νὰ μὴ γειάνῃ ὑπόσχεται εἰς τοὺς γιαντροὺς «νέες δουλειὲς ν' ἀνοίξουνε» μὰ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ τὴν ζῶνῃ τους ἄς σφίξουνε Ταμεῖο Ὑγειονομικῶν θὰ κἀνῃ ἰσχυρὸν πὺν ὁ γιαντὸς ὁ ἄρρωστος θὰ δρίσκῃ... ἱατρὸν δερματολόγο ὁ χειρουργὸς θάχῃ γιὰ τὸ πετσί του κι' ὁ παθολόγος τὴ μαμὴ θὰ ἔχῃ γιὰ τὸ αὐτί του... ὁ ὀφθαλμίατρος κι' αὐτὸς τὸν ὀδοντογιάτρο του καὶ ὁ καθεὶς σὸ εἶδος του θὰ ἔχῃ τὸ σκοπὸ του ὁ ἓνας τὸ δοντάκι του, τοῦ πρώτου θὰ τοῦ ἐγᾶλῃ... κι' ὁ δεύτερος τὸ μάτι του — νάρθουνε μιὰ γι' ἄλλη! Ἐτοῖς εἰς τὴν υἱεῖαν μας καθέννας θάνατι γίγας κι' εὐκολὰ στὰ γραφεῖα μας θὰ χάψ... τὰς μυέγας.

Ἀλλὰ τῶν ὀδοντογιάτρων τὸν Πρόεδρο ζητοῦμε... Μὲ τὸ κερί κι' ἀν' ψάξουμε, δύσκολα θὰ τὸν βροῦμε Καίτοι Βρεττός, δὲν δρίσκειται, κάπου θάχῃ τρυπώσει Γιατ' οἱ Ρεπόρτερς μὲ τὰ φλὰς τὸν ἔχουνε... φλομώσει! Μὰ ὁ γνωστὸς Πολύχρονος ἀντὶ φωτογραφία τοῦ τράβηξε μ' ἀκτίνες Χ, μὴν... ἀκτινογραφία. Κι' ὁ πρώτος «Πολυχρόνιον», ἀρχίζει νὰ τοῦ ψάλλῃ γιὰτὶ ἀκτινογράφησε κορμί... χωρὶς κεφάλι! Μὴν χάσετε τὰ πάρτυ μας, ἀγαπητοὶ ἀναγνώστα! Καὶ ὅλοι τὰ σουλούπια μας, ἐλάτε καμαρώστε!... Ἐλάτε ὅλοι στοὺς χοροὺς τοῦ Ι.Σ.Α. καὶ τοῦ Ο.Σ.Α. Μονάχα μὴν ρωτήσετε νὰ σᾶς εἰποῦμε... πόσα;

Ο ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

Ήμεθα τότε μιά εύθυμη συντροφιά νέων εις τὰ Χανιά, πού είχαμε κοινήν την αγάπην πρὸς την ἱππασίαν. Εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς πόλεως ἕνας Τούρκος, ὁ Τζανερικός, ἔδιδεν ἀλογα μὲ νοίκι. Ἐπαίρναμε ἀπὸ ἑνα κ' ἐτραβούσαμε στὰ περὶχωρα. Τὶ ὑπέφεραν ἐκεῖνα τὰ ἀλογα ἀπὸ τῆ νεανική μας τρέλλα δὲν περιγράφεται. Ἐτρέχαμε σὰ δαιμονισμένοι καὶ τ' ἀναγκάζαμε νὰ υπερπηδοῦν κάθε ἐμπόδιο πού συναντούσαμε, εἴτε τοῖχος ἦτο, εἴτε χαντάκι. Σὲ κάθε χωριὸ πού περνούσαμε βρίσκαμε ταβέρνες ἢ φίλους πού μᾶς ἔπαιρναν στὰ σπίτια των καὶ τὸ βράδυ—βράδυ ὅταν ἐφθάναμε στὴ Σούδα, εἰμεθα Ροῦσοι μεθυσμένοι. Καὶ καμιά φορά, ὅπως ἦσαν ἀφρισμένα τ' ἀλογα, τ' ἀναγκάζαμε νὰ προχωρήσουν στὴ θάλασσα κ' ἐκάναμε τὰ λουτρά τῶν Κενταύρων, ὅπως ἐλέγαμε τὸ ἑορτοπνέον ἐκεῖνο κολῦμβημα. Ἐπειτα μουσκεμένοι, καθὼς εἰμεθα, ἐγυρίζαμε στὰ Χανιά καὶ παραδίδαμε στὸ Καλὲ—κατισὶ ξεθεωμένα τὰ ἀλογα.

Ὅσες φορές στὶς ἐκδρομὲς ἐκεῖνες ἐπερνούσαμε ἀπὸ ἕνα χωριὸ τοῦ κάμπου μᾶς ἔπαιρνε στὸ σπίτι τοῦ ὁ γέρο Καμαριανός. Μᾶς ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποφύγουμε. Ἡμεθα φίλοι καὶ συνομιληκοὶ τοῦ γιου τοῦ Ἀλέξανδρου, ὁ ὁποῖος ἐσπούδαζεν ἱστορικὴ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ μᾶς ἔλεγεν ὅτι δὲν μπορούσαμε ν' ἀρνηθούμε στὸν πατέρα τοῦ φίλου μας, ὁποῖος κάθε πού μὲς ἔβλεπε νόμιζε πὼς ἔβλεπε καὶ τὸ γιὸ τοῦ μαζί. Θὰ τὸ θεωροῦσε προσβολὴ καὶ θὰ τοῦκανε μεγάλη λύπη. Ἀλλ' ἦτο καλὸς καὶ εὐθύμος ἄνθρωπος, μ' ὅλα του τὰ ἔζητα χρόνια, κ' εἶχε καὶ ἐξαίρετο κρασί. Μπορούσαμε λοιπὸν νὰ τοῦ ἀρνηθούμε;

Ἀλλ' ἐνῶ ἦτο εὐχάριστος ἄνθρωπος, εἶχε καὶ μιά δυσάρεστη συνήθεια, τὴν ὁποίαν ἐφοβούμεθα. Ἀμα ἔπινε κ' ἐφθάνε στὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς μέθης, ἐκατάφερνε γροθιὲς στὰ μαλλιαρὰ του στῆθος πού τάχε ἀνοικτὰ, ὅπως τάχαν ἀκόμη τότε οἱ γεροντότεροι χωρικοὶ τῆς Κρήτης. Καὶ ὅταν παρενθουσιάζετο, δὲν περιοριζέτο νὰ κτυπιέται, ἀλλ' ἀφοῦ ἔδιδε μιά στὸ στῆθος τοῦ διπλανοῦ του ἐφώναζε: «Στῆθος μάρμαρο!» Ἀλλὰ τὰ στῆθια τὰ δικά μας δὲν ἦσαν ἀπὸ μάρμαρο κ' ἐπιανόταν ἡ ἀναπνοή μας. Ἐκινδυνεύαμε νὰ πάθουμε αἰμοπτυσίαν.

Μιά μέρα ἐρχεται εἰδησις ὅτι ὁ Καμαριανὸς ἀπέθανε ξαφνικά. Μαζευόμεθα ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ Κένταυρου καὶ ἀποφασίζομε νὰ πᾶμε στὴν κηδείαν του. Τὸ χωριὸ δὲν ἦτο μακριὰ κ' ἐξεκινήσαμε πεζοί. Μαζὶ μᾶς ἦρθε κ' ὁ φαρμακοποιὸς Ζαμαλῆς. Ὁ Ζαμαλῆς θὰ ἦτον ἐξηγντάρης, ἀλλ' εἶχαμε μαζί του θάρρος, σὰν νάτονε τῆς ἡλικίας μας, γιὰτὶ ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τὰ μουστάκια του, πού διητηροῦντο κατὰξανθα, τὸν ἐπέρναμε γιὰ νεώτερο ἀπ' ὅ,τι ἦτο.

Στὸ δρόμο δὲν ξέρω σὲ ποῖον ἦλθεν ἡ ἰδέα ὅτι ἦτο ἀπαραίτητον νὰ βγάλωμε λόγο τοῦ μακαρίτη τοῦ φίλου μας. Καὶ ὅλοι ἐσυμφώνησαν ὅτι καταλληλότερος διὰ νὰ αὐτοσχεδιάσω καὶ ἐκφωνήσω τὸν ἐπικήδειον ἦμουν ἐγώ. Τοῦ κάκου ἐπροσπαθήσα ν' ἀποφύγω αὐτὴν τὴν προτίμησιν.

— Μὰ πὼς εἶμαι ὁ καταλληλότερος, ἔλεγα, ἀφοῦ δὲν ἐξεφώνησα ποτέ μου λόγο;

— Μήπως ἐμεῖς ἐξεφωνήσαμε;

— Μὰ τί νὰ τοῦ πῶ; Ἦτο ἐνας γεωργὸς ἀγράμματος, πού δὲ

μπορεῖ νὰ τοῦ πῆς παρὰ μόνον πὼς ἦτο καλὸς ἄνθρωπος.

— Αὐτὰ νὰ τοῦ πῆς, εἶπεν ὁ Ζαμαλῆς.

— Μὰ αὐτὰ δὲ φθάνουνε γιὰ νὰ γεμίσουν ἕνα ἐπικήδειο.

Ἀν ἤξερα τοῦλάχιστον πὼς ἐπολέμησε...

— Ὄχι πολεμήσει! ἀμφιβάλλεις; εἶπεν ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους μου. Λὲς πὼς ἐπολέμησε στὰ ὄβ ἢ ὅτι ἀνδραγαθήσει στὴν ἐπανάστασιν τοῦ Μαυρογενῆ.

— Δηλαδὴ τότε πού δὲν ἔγινε τίποτε, εἶπε κ' ἐγὼ ὁ Ζαμαλῆς. Δὲν τὸ ξέρετε πὼς ἡ ἐπανάστασιν τοῦ Μαυρογενῆ ἐπέρασε χωρὶς ν' ἀνοίξῃ μῦθ;

— Τέλος πάντων ἂς πῆ πὼς ἐπολέμησε στὰ ὄβ καὶ φτάνει. Καὶ θάχῃ πολεμήσει! δὲν μπορεῖ. Ἐμεῖς στὸν Πειραιᾶ ἐβγάλαμε ἀγωνιστὴ τοῦ 21 ἕνα γέρο, πού δὲν ἤξερε πὼς πιάδουν τὸ τουφέκι.

Ὁ νέος ἐκεῖνος εἶχε κάμει τὸ γυμνάσιον στὸν Πειραιᾶ. Καὶ μᾶς διηγήθη ὅτι ὅταν ἀπέθανεν ὁ γέρος ἐπιστάτης τοῦ γυμνασίου, τὸ βρῆκαν πρόφασι γιὰ νὰ μὴ κάνουν μάθημα. Εἶπαν λοιπὸν τοὺς καθηγητὰς ὅτι ἤθελαν ν' ἀκολουθήσουν τὴν κηδείαν τοῦ καυμένου τοῦ μπάρμπα Τάσου. Ὁ γυμνασιάρχης ἔδωκε τὴν ἀδειαν, ἕνας δὲ ἀπὸ τοὺς μαθητὰς ἀνέλαβε νὰ ἐκφωνήσῃ ποίημα καὶ γιὰ νὰ ἔχῃ τί νὰ πῇ, ἐχειροτόνησε τὸν ἐπιστάτην, λείψανον τοῦ ἱεροῦ Ἀγώνος. Καὶ ἔλεγε τὸ ποίημα:

Ἰδοὺ καὶ ἄλλο λείψανον τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνα

ὅπου εἰς Τούρκων καύματα τὸ ξίφος του ἀνόνα.

— Καὶ τὸ μόνον ὄπλον πού εἶχεν ἴσως πιάσει στὰ χέρια τοῦ ὁ καυμένος ὁ μπάρμπα Τάσος, εἶπεν ὁ διηγούμενος, θὰ ἦτο τὸ σκουπόξυλο.

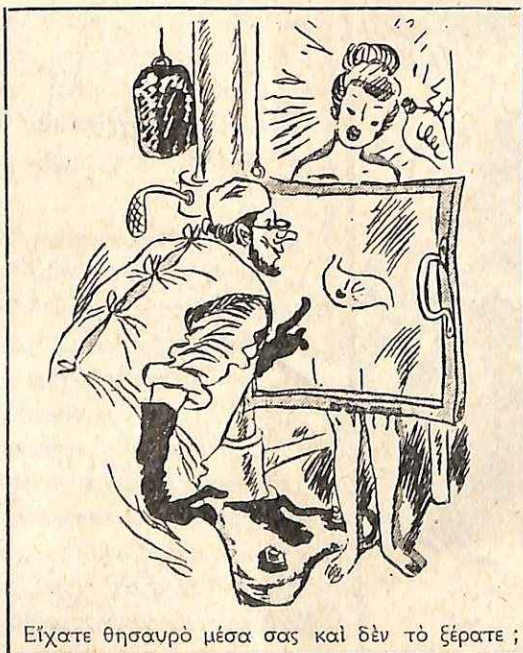
Ἡ ὁμίλια ἐκείνη καὶ τὸ ἀνέκδοτο τοῦ γέρο Τάσου μᾶς ἐκίνησε τόσο εὐθυμία καὶ τόσα γέλια ἐκάμαμε, ὥστε ὁ Ζαμαλῆς μᾶς εἶπε:

— Μὰ σὲ κηδεῖα πᾶτε, μαρὲ παιδιὰ, ἢ σὲ γάμο;

— Τὶ θέλεις, νὰ κλαίμε ἀπὸ τώρα; τοῦ εἶπεν ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους μου. Ἐχομε καιρὸ νὰ κλάψωμε ὅταν θ' ἀκούσωμε τὸν ῥήτορα νὰ ἐξυμῇ τὰ πολεμικὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ καπετὰν Καμαριανοῦ.

Ἐγέλασε τότε μαζί μας καὶ ὁ Ζαμαλῆς διὰ τὸν τίτλον τοῦ καπετάνιου.

Ὅταν ἐφθάσαμε στὸ χωριὸ, ἐβγαζαν ἀπὸ τὸ σπίτι τὸν νεκρὸν. Ἀκολουθοῦσαν οἱ δικοί του μὲ κλάματα καὶ οἱ χωριανοί. Ἀκολουθοῦσαμε κ' ἐμεῖς. Ἀλλ' εἶχαμε κάμει τόσο κέφι στὸ δρόμο, πού ἔπρεπε νὰ βάλωμε προσπάθειαν γιὰ νὰ πάρωμε τὸ σοβαρὸ καὶ λυπητέρως ἦθος πού ταίριαζε στὴν περίστασιν. Ἐγὼ εἶχα ἀρχίσει νὰ σκέπτομαι τὸ λόγο καὶ νὰ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ τα κατὰφερα. Ἐστίβα τὸ μυαλό μου, ἀναζητοῦσα στὴ μνήμη μου φράσεις ἐτοιμὰς ἀπὸ τοὺς ἐπικήδειους πού εἶχα ἀκούσει, ἀλλὰ δὲν εὗρισκα παρὰ μικρά πράγματα, πού δὲν ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ γίνῃ ἕνας λόγος δέκα λεπτῶν. Ἀλλ' ἐκεῖνο πού φοβόμουν περισσότερο ἦτο ὅτι, ἀισθανόμενον ὅτι ἡ εὐθυμία διάθεσις πού εἶχα πιάσει μέσα μου δὲν εἶχε πνιγῇ δόλοτελα. Καὶ ὅσο ἤθελα νὰ φαίνωμαι λυπημένος, τόσο μου φαίνονταν ὅλα ἀστεία ἀκόμη καὶ τὰ θρηνηλογήματα τῆς χήρας καὶ τῶν ἄλλων συγγενῶν τοῦ νεκροῦ. Δὲν ἐφευγεν ἀπὸ τὸ νοῦ μου ὁ ἐπιστάτης πού ἀκούουσε τὸ ξίφος του εἰς τὸν Τούρκων τὰ καύκαλα καὶ ὁ τίτλος τοῦ καπετάνιου πού ἐδόθη εἰς τὸν Καμαριανόν. Καὶ ὡς νὰ μ' ἐγαργαλοῦσαν, ἔπρεπε νὰ σφιγγώμαι

Εἴχατε θησανρὸ μέσα σας καὶ δὲν τὸ ξέρατε;

καὶ νὰ προσέχω ὅλη τὴν ὥρα γιὰ νὰ μὴ μοῦ φύγῃ κανένα γέλοιο.

— Δὲ θὰ βγάλω ἐνῶ λόγο, εἶπα σιγὰ τοὺς φίλους πού πήγαιναν μαζί μου. Δὲν μπορῶ. Ἀς μιλήσῃ κανεὶς ἄλλος ἢ ἂς μὴ μιλήσῃ κανεὶς.

— Τώρα πού τῶπαμε στὴν οἰκογένειαν;

— Εἶπαμε στὴν οἰκογένειαν πὼς θὰ βγάλω λόγο ἐγώ; εἶπα μὲ ἀπελπισίαν.

— Αφοῦ εἶχε ἀποφασισθῇ;... Ἀς τῶλεγεσ καθαρά πὼς δὲ θές, ἀλλὰ τ' ἀφήκεις ἔτσι κ' ἔτσι.

— Ἀς εἶναι, μ' ἐπῆρατε στὸ λαιμό σας.

— Μὰ γιατί; Εἶσαι ἀνόητος. Μήπως πρόκειται νὰ βγάλῃς λόγο στὰ Χανιά; Σ' ἕνα χωριὸ θὰ μιλήσῃς καὶ θὰ σ' ἀκούσουν χωριάτες ἀγράμματοι. Δὲ λὲς ὅ,τι θές; Ποιὸς θὰ καταλάβῃ; Λόγια μόνο ν' ἀραδειάσῃς καὶ σὰ βαρεθῇς λὲς ἕνα «αἰωνία τὸν ἡμῆμ» καὶ τελειώνεις.

— Καλὰ λοιπόν. Ἀλλ' ἀφήστε με νὰ συγκεντρώσω τίς ιδέες μου.

Ἡ ἐκκλησία ὅπου ἐψάλλῃ ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία, ἦτο ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ. Δὲν παρετήρησα, ἀλλ' ἴσως θὰ ἦτο ἡ ἐκκλησία τοῦ νεκροταφείου. Ἦτο δὲ τόσο μικρή, ὥστε ἐσφιχτήκαμε σὰν σαρδέλλες γύρω στὸν πεθαμένο. Μὲ δυσκολία ἐκαμν θέσιν στὸ ῥήτορα νὰ πλησιάσῃ. Οἱ χωρικοὶ εἶχαν μάθει ὅτι θὰ βγάλω λόγο καὶ μὲ παρατηροῦσαν μὲ περιέργεια καὶ θαυμασμό. Πρώτῃ φορά θ' ἀκουότανε λόγος στὸ χωριὸ των. Ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ, χωρικός καὶ αὐτὸς μὲ βράκες, ἐφαλλε καὶ μ' ἐκύτταζε μὲ φθόνον. Καὶ ἡ μεγάλη σημασία πού ἐφαίνοντο ὅτι ἔδιδαν οἱ χωρικοὶ εἰς τὸ πρωτόκουστον γεγονός πού ἐπεριμένο μ' ἔκαμε νὰ αἰσθάνωμαι βαρύτεραν τὴν εὐθύνην πού ἀνέλαβα.

Ὁ νεκρὸς ἦτο μπάρμπα μου καὶ τὸν παρετήρησαν. Ἦτο σὰν ζωντανός. Ὅπως τοῦρθε ξαφνικός ὁ θάνατος, δὲν τὸν εἶχε σχεδὸν ἀλλάξῃ. Ἀλλ' ἐνῶ τὸν ἔβλεπα, ἄρχισε πάλι ὁ Σατανᾶς νὰ με γαργαλᾷ. Καὶ μοῦ ἐψιθύρισε:

— Γιὰ φαντάσου ἔτσι τοῦχει τὰ χέρια σταυρωμένα ἂν ἔξαφνα ἀρχίσῃ νὰ χτυπᾷ γροθιὲς στὸ στῆθος του καὶ νὰ φωνάζῃ: «Στῆθος μάρμαρο!» Γιὰ φαντάσου!

Κῦμα ἀπὸ γέλιο ἐσηκώθηκε μέσα μου καὶ μὲ δυσκολία τὸ κράτησα.

Ἐστρεψα ἄλλοι τὸ βλέμμα μου κ' ἐσυνάντησα τὰ πρόσωπα δύο φίλων μου καὶ δὲν ξέρω γιατί καὶ αὐτὰ ἔδωκαν ἄλλο ἀνατίναγμα εἰς τὸ γέλιο πού μὲ δυσκολία τόση ἐσυγκρατοῦσα. Μοῦ φάνηκε ὅτι τὰ μάτια των γελοῦσαν, ὅτι ἔκαναν τὴν ἴδια σκέψιν γιὰ τὸν πεθαμένο καὶ ὅτι, ὅπως ἐγώ, κρατοῦσαν μὲ τὰ δόντια τὴ σοβαρότητά των. Ἐδάγκωσα τὰ χεῖλιά μου. Ἦθελα νὰ τὰ ματώσω, νὰ πονέσω γιὰ ν' ἀπομακρύνω τὴν προσοχή μου ἀπὸ τὸν πειρασμὸ πού γέλοισεν τὴν φαντασίαν μου.

Ἐπάνω σ' αὐτὰ ἤκουσα νὰ μοῦ λέγουν ὀρίστε. Ἦτο καιρὸς ν' ἀρχίσω. Εἶχα κάτι φράσεις συναθροίσαι στὸ μυαλό μου, ἀλλ' ὅταν μοῦπαι ν' ἀρχίσω σκορπίσθηκαν διὰ μιᾶς κ' ἐμεινε ἀδειανὸ τὸ κεφάλι μου. Δὲν ἐμεινε παρὰ μόνον σκοτάδι. Ἀκόμη καὶ τὰ μάτια μου εἶχαν θολώσει καὶ δὲν καλόβλεπα. Ἐμεινα ἀφωὺς κάμποσα λεπτά, πού μοῦ φάνηκαν αἰῶνες. Καί, ὡς μοῦπαι ἔπειτα οἱ ἄλλοι, μιά στιγμὴ ἀπλώσα τὰ χέρια μου, σὰν ἄνθρωπος πού πνίγεται καὶ θέλει ἀπὸ κάπου νὰ πιαστῇ.

Ἐπὶ τέλους κάτι βρῆκα. Ἀρπαξα μιά φράσιν ἐτοιμὴ κ' ἐπῆρα κατήφορο. Ὁλιβερόν καθῆκον μᾶς συνεκέντρωσεν εἰς τὸν οἶκον τοῦτον τοῦτον τοῦ Θεοῦ. . . .

— Ἀλλὰ εἶναι πολλὸ στενόχωρος καὶ θὰ σκάσωμε, ἐμouroύρισε δίπλα μου ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου.

Ἡ διακοπὴ ἐκείνη ὄχι μόνον μοῦκοιε τὸ νῆμα, ἀλλὰ καὶ καλὰ νὰ με καταστρέψῃ. Ἐδάγκωσα καὶ πάλιν τὰ χεῖλιά μου. Ἐπειτα ἀρχισα νὰ ξεροβήχω καὶ ν' ἀναζητῶ συγχρόνως τὸ νῆμα πούχασα. Καὶ ἀφοῦ πέρασα ἄλλην ἐγωνίαν, ἐξηκολούθησα:

«Ὁ προκείμενος νεκρὸς ὑπῆρξεν ἀνδρείος διὰ τὴν πατρίδα του, φιλόστοργος διὰ τὴν οἰκογένειαν. του καὶ ἀγαθὸς διὰ τοὺς φίλους του. Τὰ ὄρη τὰ ὁποῖα ὑψοῦνται ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς μας, τὰ Λευκὰ ὄρη λέγω, διηγούνται τὰς ἡρωϊκὰς αὐτοῦ πράξεις κατὰ τὸν τριετῆ Κρητικὸν ἀγῶνα καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν ἐπανάστασιν, ἥτις ἠνάγκασε τὸν Σουλτάνον νὰ συνθηκολογήσῃ μετὰ τὴν μικρὰν ἀλλὰ μεγαλόφυχον Κρήτην. Ἀνήκει εἰς γενεὰν γιγάντων καὶ ἡμιθέων. Τὸ ὄνομα σου ὑπῆρξε τόσον σβεσαστόν καὶ τιμημένον μεταξὺ τῶν ὁμοεικῶν σου, ὅσον ὑπῆρξε φοβερόν εἰς τοὺς ἐχθρούς. Οἱ Τούρκοι σ' ἔτρεμαν. . . .»

Ἐδῶ ἄλλη διακοπὴ.

— Τὰ παραφουσκώνεις, μοῦ ἐψιθύρισε ἡ φωνὴ ἐνὸς ἀπὸ

τοὺς φίλους μου, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο δίπλα μου.

Παρὰ τρίχα νὰ τοῦ φωνάξω «σκασιμὸς!» ἡ κάτι τέτοιο. Ἐπῆγαινα τόσο ὥρα. Εἶχα πάρει τὸν ἀέρα τοῦ . . ., ἂς ποῦμε τοῦ βήματος καὶ οἱ ἀκροαταὶ μου, χωρὶς νὰ νοιώθουν μεγάλα πράγματα ἀπ' ὅσα ἔλεγα, ἐκρέμοντο ἀπὸ τὰ χεῖλιά μου. Καὶ ἦμουν ἱκανὸς νὰ τραβήξω μακριὰ στὸ δρόμο πούχαι πάρει, ἀλλ' ἡ κακόβουλη ἐκείνη διακοπὴ μοῦ τὰ χάλασε πάλι. Πὼς ἔπρεπε νὰ ξεαναγυρίσω εἰς τὸ ἐγκώμιον τῶν ἡρωϊσμῶν τοῦ μακαρίτη; Ἐπρεπε νὰ περάσω εἰς ἄλλα προτερήματά του. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ταραχὴ πού μοῦφερε ἡ διακοπὴ ἡ στροφὴ δὲν ἦτο εὐκόλη. Ξεροβήχοντας ἔλεγα κ' ἐξανόλεγα: «Ὁ προκείμενος νεκρὸς . . .» Ἐπειτα μοῦρθε μιά ἰδέα πού νὰ μὴ μοῦ ῥοχότανε νὰ μιλήσω γιὰ τὸ γιὸ τοῦ τῶν Ἀλέξανδρου. Καὶ ἤρχισα νὰ πλέκω τὸ ἐγκώμιον τοῦ φίλου μου. Ἐπειτα εἶπα:

«Ποία ὁδὸν θὰ διαπεράσῃ, ὡς φάσανον, τὴν καρδίαν τοῦ προσφιλεστάτου υἱοῦ σου Ἀλεξάνδρου, ὅταν μακρὰν σου εὐρισκόμενος θὰ μάρτῃ τὸν θάνατόν σου! Διατὶ νὰ μὴ εὐρίσκειται πλησίον σου νὰ γλυκάνῃ τὰς τελευταίας σου στιγμὰς; Ἰσως δὲ καὶ ἡ ἐπιστήμη του ὁμοῦ μετὰ τὴν θερμότητα τῆς υἱικῆς ἀγάπης θὰ κατῶρθωναν νὰ σὲ ἀποσπᾶσουν ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ ἀδυσωπήτου θανάτου. . . .»

Τότε ἕνας χωρικός, συγγενής, φαίνεται, τῆς οἰκογενείας, ὁ ὁποῖος ἔστεκε πᾶσω μου, ἔρριξε στὸ σβέρκο μου μιά φράσιν:

— Πὲ πρᾶμμα καὶ γιὰ τ' ἄλλα παιδιὰ.

Πὼς δὲν τρελλάθηκα, Θεέ μου, κείνη τὴ στιγμὴ! Ἀλλὰ κατὰφερα νὰ γυρίσω πᾶσω τὸ γέλιο πού μ' ἀνέβηκε σὰ λόγιγγας στὸ λαιμό. Ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὴ ζέστη ἔτρεχεν ὁ ἰδρώτας ποτάμι ἀπὸ τὸ μέτωπό μου. Ἐσώπασα πάλι κ' ἐξεροκατάπινα. Νὰ πῶ καὶ γιὰ τ' ἄλλα παιδιὰ; Ἀλλὰ τί νὰ πῶ, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Μήπως τάξερα καλὰ καλὰ; Στρέφομαι λιγάκι καὶ λέγω χαμηλόφωνα στὸ χωρικό:

— Πὼς τὰ λένε;

— Ὁ Ἀντρουλιός...

— Ὁ Ἀντρουλιός, ἐξηκολούθησα, ὁ φημισμένος σκοπευτής, ὁ ὁποῖος ἀνυπομονεῖ νὰ συνεχίσῃ τοὺς ἡρωϊκοὺς ἀθλοὺς τοῦ γενναίου πατρός του...

— Ἡ Μαρία, μοῦ ψιθύρισε ὁ ὑποβόλεις.

— Ἡ Μαρία τὸ κόσμημα τοῦ οἴκου σου, ἡ σεμνὴ καὶ ἐνάρετος Μαρία...

Εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦ ὀνόματός της ἡ Μαρία ἔβαλε φωνὴ μεγάλῃ.

— Μπαμπᾶ μου καὶ πὼς θὰ μπαίνω στὸ ἔρμιο τὸ σπίτι νὰ μὴ σὲ θωρῶ μπλεῖο!

Αἰσθανόμενον ὅτι δὲν ἀντεῖχα πειὰ, ὅτι ἡ δύναμις τῆς ἀντιστάσεώς μου ἦτο στὸ τέλος της. Τὶ μαρτύριον ἦτο αὐτό, νὰ ἔχω μιά τόσο ἀκράτητη ὁρμὴ νὰ γελᾶσω νὰ ξεκαρδιστῶ στὰ γέλια καὶ νὰ μὲ πνίγῃ ἀγωνία! Καὶ ὁ ὑποβόλεις τὸ σκοπὸ του:

— Ὁ Νικόλας . . . ἡ Γαρουφαλιά . . .

Τὸ βλέμμα μου ἔπεσε πάλι γιὰ μιά στιγμὴ στὸν πεθαμένο καὶ μοῦ φάνηκε πὼς ἦμουν πειὰ ἀξιοθρήνητος καὶ ἀπ' αὐτόν.

— Καὶ τί νὰ εἶπω διὰ τὸν Νικόλαον . . .

Δὲν εἶχα τίποτε νὰ εἶπω διὰ τὸν Νικόλαον, ἀλλ' οὔτε καὶ μ' ἀφήκαν. Ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρος, ὅπου ἐστέκετο δύο φίλοι μου, ἦρθε ἕνα φύσημα μῦθης, γιὰτὶ τὸ στόμα ἦτο φραγμένο μετὰ μαντῆλι. Τὸ φύσημα ἐκείνο καὶ τὸ μαντῆλι πού εἶδα στὸ στόμα κάτω ἀπὸ ἕνα μέτωπο χαμηλωμένο, μὲ ἀπετελείωσα. Θύελλα ἀπὸ γέλιοι ἐσπᾶσε ἀπὸ τὸ στῆθος μου. Καὶ σὰν ἀρχισα, ἦτο ἀδύνατον πειὰ νὰ κρατηθῶ. Ἦθελα νὰ πῶ: «Γαῖαν ἔγεις ἐλαφράν» ἀλλὰ μόνον ἡ πρώτη συλλαβὴ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στόμα μου κ' ἐτελείωνε σὲ σπασμὸ γέλιο.

Στρέφομαι γύρω μετὰ ἀπελπισίαν καὶ ζητῶ γιὰ νὰ δικαιολογήσω τὴν ἀσεβῆ παραφροσύνή μου. Ἀλλοὶ μετὰ κτυπᾶζον μετὰ ἀπορία καὶ ἄλλοι μετὰ θυμῷ. καὶ μόνον οἱ φίλοι μου δὲν με κοιτάζουν γιὰτὶ εἶχαν κρυφτῇ. Τὸ βλέμμα μου φτάνει στὸ φαρμακοποιὸ καὶ στὰ μούτρα του βρίσκω τὴν πρόφασιν πού ζητοῦσα. Ὁ Ζαμαλῆς βαρύνεται κ' ἀπὸ τὴ ζέση ἡ βαφὴ εἶχε ἀναλιγώσει καὶ μετὰ τὸν ἰδρώτα σχηματίζε κτρινωπά ρυάκια στὸ πρόσωπό του.

— Μωρέ, βάφεσαι; τοῦ λέω γιὰ νὰ δείξω τάχα ὅτι γι' αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψιν γελῶσα.

— Δὲ μοῦ λὲς πὼς εἶσαι γιὰ δέσιμο ἀποκρίνεται ὁ Ζαμαλῆς καὶ σκουπίζεται μετὰ μεγάλο χρωματιστὸ μαντῆλι.

Διὰ νὰ σκεπᾶσθ τὸ σκάνδαλον ὁ παπὰς ἀρχισε νὰ ψάλλῃ. Τὴν ἴδια στιγμὴν δύο χέρια μ' ἐσπρώξαν πρὸς τὰ ἔξω ἦταν ὁ χωρικός πού μοῦλεγε τὰ ὀνόματα καὶ στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας μοῦ λέγει:

— Τὸ καλὸ πού σοῦ θέλω, φύγε, φύγε γλήγορα!

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΕΣ ΜΑΣ

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ

Οί γιατροί στο πεζοδρόμιο... Ψηφοφόροι και υποψήφιοι συζητούν, άλλοι στριμωγμένοι σε μια γωνιά, χαμηλόφωνα— σχεδόν ψιθυριστά — πράγμα που εσήμαινε... « ψήσιμο » ψηφοφόρου κι' άλλοι μεγαλοφώνως προσπαθώντας να υποστηρίξουν την παράταξί του, ο καθένας. Σε παράταξι έξ' άλλου, είναι όλοι οι υποψήφιοι— με το παπιγιονάκι τους και την... ριγέ γραβάτα— και υποδέχονται με γλυκύτατο μειδίαμα και θερμή χειραψία τους ψηφοφόρους γνωστούς και αγνώστους.

« Ένας περαστικός ρωτάει :
— Τι συμβαίνει βρε παιδιά ; Πήρε φωτιά το κτίριο ;
— Όχι ακόμα, του άπαντά κάποιος χιουμορίστας, συνάδελφός.
— Δηλαδή γιατί μαζεύτηκε όλος αυτός ο κόσμος εδώ ;
— Είναι γιατροί... κύριέ μου.
— Θεός φυλάξει !... είπε κι' άλλαξε πεζοδρόμιο, ο περίεργος άγνωστος, κι' όπου φύγει... φύγει !... »

Στην είσοδο της σκάλας, μόνον ένας εκατόγχειρ θα μπορούσε να πάρη όλο αυτό το έντυπο ύλικό που του προσέφεραν μυριάδες χέρια... Διακηρύξεις, προγράμματα... ψηφοδέλτια... πιδ μέσα, επάνω στα τραπέζια και στους πάγκους άνεδοσμένοι γιατροί φωνάζουν.

« Έδώ, κύριοι, το γνήσιον... προσέξτε το γνήσιον ψηφοδέλτιον με επικεφαλής τον κ !... »

— Προσοχή, κύριοι ! ψηφίστε το ψηφοδέλτιο του κ... είναι ή μοναδική έγγύησις...

Κι' ο ψηφοφόρος πατώντας επί... πτωμάτων, δηλ. σ' όλο αυτό το έντυπο ύλικό που έχει καλύψει τις σκάλες και τα πατώματα άνεβαίνει στον προορισμό του.

— Και νάξερεις — μου λέει με παράπονο, ένας υποψήφιος — αυτά τα χαρτιά που όλοι σας πατάτε, είναι πληρωμένα με το αίμα μας.

— Δεν σε καταλαβαίνω. Τι θέλεις να πής ;

— Ένα πεντακοσάριο στον καθένα μας, στοίχισαν όλ' αυτά. Άλλά οι ψηφοφόροι τα πετούν, αφού καλά-καλά δεν τα πήραν ακόμα στα χέρια τους.

— Έτσι είναι συνάδελφε' υποψη-

φότητα δεν ήθελες ; Άλλωστε είναι ή μοναδική ευκαιρία, που ο ψηφοφόρος... μπορεί να κάνει ό,τι θέλει... Κι' ο υποψήφιος μελαγχολεί προς στιγμήν, αλλά δεν χάνει την ψυχραιμία του κι' αναζωογονείται, βλέποντας ν' άνεβαίνει κάποιος « σίγουρος » ψηφοφόρος του και μ' αφήνει μπουκάλα, χωρίς καν να του ζητήσει συγγνώμη...

Τήν άλλη μέρα, πήρα τον φίλο υποψήφιο στο τηλέφωνο, για να μάθω τ' αποτελέσματα.

— Λοιπόν, τι έγινε ; Βγήκες ; Κι' ο φίλος υποψήφιος που διακρίνεται για το λεπτό του χιούμορ, μου απήντησε.

— Έπρεπε, φίλε μου, όπως φαίνεται, να πάρω μεγαλύτερη δόσι μαγνησίας...

Και τ' άκουστικό έπεσε θαρύ απ' την άλλη άκρη του σύρματος, που βρισκόταν και στην άλλη άκρη της Άθήνας... Κι' ακολούθησε ο διακεκομένος ήχος της τρουμπέτας του ΟΤΕ, που μου φάνηκε σάν πένθιμο έμβατήριο ! Πώς μου φάνηκε έτσι, κι' εγώ δεν ξέρω...

Πάντως υπάρχουν και οι « κερδισμένοι » που δεν άφησαν εύκολα το άκουστικό απ' τα χέρια τους, παρά όταν κουράστηκαν να μιλούν για το θρίαμβό τους.

Και σ' άλλα με υγεία...

Ο Γιατρός

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΙ

Κυριακή 5 Ιανουαρίου 1958.

Η δόξ Θεμιστοκλέους στίς δόξες της, πρωτοφανής κοσμοπλημμύρα. Οι υποψήφιοι σκορπισμένοι σάν... νάρκες σ' όλες της τις γωνίες, με το γλυκύτερο μειδίαμα στα χείλη και με τα φακελλάκια στην τσέπη τους έτοιμα...

Συνάδελφος έν όψει !... Ο υποψήφιος απλώς τον γνωρίζει. Είναι ζήτημα αν έχουν πη μια-δυο φορές « καλημέρα ». Κι' όμως : « Άαα ! τον φίλατό μου, κύριο Άκρυλικίδη ! (χαμόγελο γλυκό, χειραψία θερμή, τσιγαράκι, πρότασι για καφεδάκι και τέλος... έρίστε το... φακελλάκι).

Πιδ πέρα παραδοκεί άλλος, άλλος πιδ κάτω.

— Καλημέρα σας κύριε Άκρυλικίδη.

Δυο τρείς ακόμα και φθάνει σε λίγο στην είσοδο του « εκλογικού

κέντρου », όπου λίγα σκαλοπάτια πιδ πάνω από τους άλλους υποψηφίους, υποδέχονται τους ψηφοφόρους οι πρόεδροι των συνδυασμών, ευγενέστατοι, υποχρεωτικώτοι και πάντα γελαστοί.

Μία συνάδελφος, κυρία, συνοδεύεται από τα δυο παιδάκια της, τα όποια δεν είναι πάνω από 5 χρονών.

— Τώρα πώς θα μπω να ψηφίσω, μ' αυτά τα ζιζάνια ;

— Παρακαλώ, έμπιστευθήτε σε μένα, κυρία μου... της λέει ένας υποψήφιος.

— Μά είναι μικρά και αν σάς ζητήσουν να...

— Μείνετε ήσυχη... Μείνετε ήσυχη...

Έπρεπε ή κυρία να έχει έμπιστοσύνη στους υποψηφίους, που σε λίγο θα ήταν οι έντεταλμένοι να λύσουν πολύ σοδάρωτερα ζητήματα και δεν θα μπορούσαν να έξυπηρετήσουν για μικροανάγκες... τα παιδιά ;

Άλλος υποψήφιος, πλησιάζει ένα διαστικό κύριο που περνά έξω από το εκλογικό κέντρο.

— Καλημέρα σας κύριε... λησμονώ τ' όνομά σας.

— Πάρτε τσιγαράκι... Θα μάς υποστηρίξετε βέβαια... έτσι ; βασίζομαι σε σάς.

— Καθίχον μου... Άλλά... για ποιά υπόθεσι πρόκειται άκριβώς ;

Νά συστηθώ Ιωάννης Παρλαμέντος.

— Θα μάς υπερψηφίσετε... άτόφιο το ψηφοδέλτιο. Δεν είν' έτσι κύριε Παρλαμέντο ;

— Μά για πια ψηφοφορία μου μιλάτε, κύριέ μου ;

— Στο Σύλλογό μας δεν πάτε ;

Οδοντίατρος δεν είσθε ;

— Άάθος, φίλε μου, λυπούμαι, αλλά δεν μ' αφήσατε να συμπληρώσω την σύστασή μου : Ιωάννης Παρλαμέντος, Δικηγόρος έν Άρείω Πάγω... έρίστε και την κάρτα μου αν με χρειασθήτε...

Κι' ο υποψήφιος έμεινε σάν στήλη άλατος !..

Ένας τρίτος υποψήφιος, χαιρετά ένα γνωστό του συνάδελφο και δγάζει το πακέττο.

— Πας να ψηφίσης Γιώργο ; Πάρε τσιγάρο.

— Ά, όχι, εγώ ψήφισα πρωτ' πρωτ', να ξεμπευρδέυω τώρα πέρασα να δώ τι γίνεται.

— Ποιοι θάναι άραγε οι κερδισμένοι ;

— Αυτοί που δεν θά... βγούν, άπαντά ένας σαφός και ήλικιωμένος συνάδελφος.

ΣΤΕΛΙΟΣ Μ. ΤΖΙΤΖΙΑΗΣ Οδοντίατρος

ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΥΠΟ

Ο Dr. James Shaw βιοχημικός της Οδοντιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Harvard έργάσθηκε με τα του βοηθού του επί μία δεκαετία σε πειραματόζωα για να έξακριβώσει αν ή ζάχαρη είναι άφορμή της τερηδόνης.

Το συμπέρασμα ήταν ότι πρέπει να έλαττώσουμε την κατανάλωσι της ζαχαρώς και ιδίως των ζαχαρωτών, γιατί τα υπολείμματα αυτών προκαλούν, λόγω φυσικών ιδιοτήτων, τερηδόνα στα δόντια.

Η έργασία αυτή, έ χρηματοδοτείτο υπό των έρευνών του Όργανισμοΰ Ζαχαρώς, ή όποια μετά την άνακοίνωσι των πορισμάτων του Dr. Shaw, διέκοψε την έπιχορήγησι.

Έν συνεχεία ο Dr. Shaw, λέγει ότι ο σίελος είναι καλός προστάτης των οδόντων και ή πενικιλίνη καθώς και ή χρυσομυκίνη είναι ουσίες που δρουν κατά της τερηδόνης.

Όσο για τα διάφορα άλλα άντιβιοτικά ή χημικά προϊόντα που χρησιμοποιούνται στίς οδοντόπαστες έλάχιστα ώφελοΰν.

Μία συνοχής ροή χλιαρού ύδατος πλύνει και άπομακρύνει τα υπολείμματα.

Προτερήματα : Ταχύτης έργασίας για τόν Όδοντίατρο. Για τόν άσθενή : λεπτότης συγκρινόμενη με την χρησιμοποίησι ξέστρου και έλάττωσις του κινδύνου βλάβης του οδόντος.

(Άπό τό περιοδικό Time)

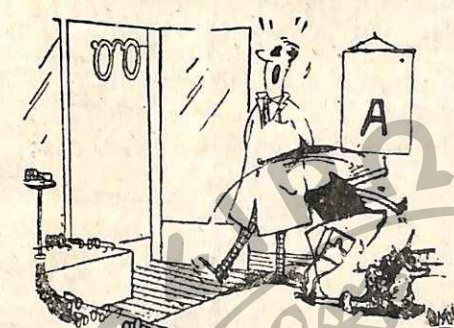
Ένας άσθενής, στην Ν. Υόρκη, ή όποιος έπασχε από κακοήθη όγκο του έγκεφάλου, παρ' όλον ότι του άφηρέθη με έγχείρησι το δεξιόν ήμισυ αυτού, έν τούτοις παρέμεινε έν πλήρει συνειδήσει.

Τούτο είναι άδίσσημεϊον γεγονός, λέγουν, οι θεράποντες Ιατροί του. Οι ίδιοι Ιατροί, δεν παρατήρησαν έπίσης οδισίωδη μετεγχειρητική άπώλειαν της πνευματικής λειτουργίας του άσθενούς.

ΣΗΜ. Έν τούτοις δεν είναι ή πρώτη ήμισοφαιρικτομή.

(Άπό τό περιοδικό «Wochenueel»)

Ο ΦΒΑΛΜΙΑΤΡΟΣ

— Βλέπετε λοιπόν, ότι είναι ανάγκη να φορέσετε γυαλιά ;

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

» Έσωτερικού Δρ. 50

» Έξωτερικού Δολ. 4

Πάσα συνεργασία και έπιστολαι άναγνωστών και συνδρομητών, δέον όπως άπευθύνονται εις την Διεύθυνσιν : ΣΠ. ΜΑΡΙΝΟΝ Άχαρνών 278 (Τ8).

Επιταγαι και συνδρομαι αποστελλονται εις τον κ. Κ. ΠΑΠΑΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΝ, Μιχ. Νομικού 2 (Τ8).

Συμφώνως τῷ νόμῳ :

Υπεύθυνος ύλης : ΣΠΥΡΟΣ

ΜΑΡΙΝΟΣ Άχαρνών 278

Υπεύθυνος Τυπογραφείου : Π.

ΓΕΩΣΙΟΣ Άλατσάτων 23.

ΙΑΤΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΥΡΟΙΔΕΙΣ ΜΑΖΕΣ

Ο γιατρός εξετάζει ένα παιδί που πάσχει από θυματοϊδή τραχηλική αδενίτιδα.

— Δεν μου λές, έρωτά τη μητέρα του, μήπως έδινες στο παιδί άδραστο άγελαδηνό γάλα ;

— Ναι γιατρέ μου, και μου φαίνεται ότι, αυτό θα είναι ή αίτία της άρρώστειας του, γιατί ο γιατρός που του άνοιξε πρό κειρού έναν αδένα, άκουσα να λέει στο βοηθό του : τυροειδείς μάζες.

ΜΟΡΦΙΝΗ ΚΑΙ ΜΟΡΦΕΑΣ

Ο καθηγητής της φαρμακολογίας εξετάζει τόν υποψήφιο φοιτητή περί μορφίνης.

— Μήπως μπορείτε να μου πητε, κύριε, από ποδ προήλθε το όνομα «Μορφίνη» ;

Έπειδη ο εξεταζόμενος δεν άπαντά, ο καθηγής για να τόν βοηθήση τόν ρωτά :

— Όταν είσθε κουρασμένος και άϋπνος, σε τίνος τας άγκάλας παραδίδεσθε ;

— Μά κύριε... Καθηγητά !...

Ο ΖΟΡΙΚΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

Έπειτα από μεγάλη ταλαιπωρία, ο Όδοντογιατρός τοποθετεί την καινούργια οδοντοστοιχία στον ζορικό πελάτη του.

— Και τώρα είναι έν τάξει ; Σ' ένοχλεί πουθενά ;

— Όχι, έν τάξει είναι γιατρέ μου.

— Λοιπόν, μόλις θα πās στο σπίτι σου, θα δοκιμάσης να φας και αύριο τα λέμε.

— Και τί να φάω, γιατρέ μου ;

— Τήν πεθερά σου ! Τοϋ άπαντά εξητηλημένος και καταγανακτισμένος ο γιατρός.

ΣΕ ΠΟΙΑ ΝΥΧΤΑ

— Όταν μουδώσες αυτό το φάρμακο μόλις πώς θα γίνω καλά σε μία νύχτα.

— Ναι... Άλλά δεν σουπα και σε ποιά νύχτα !...

(Συνέχεια έκ της 6ης σελίδος)

ριό. Δυστυχώς το σκληρόν καθήκον της «έπιστήμης» που άπεφάσισα να επιδοθώ με καλεί να είμαι το μεσημέρι στοϋ φίλου μου Νίκου Λάσκάρη. Έπασθε μία κρίσι ξαφνική σκοληκοειδίτιδος και πάω να τόν... έγχειρήσω. Μη παραξενευτήs που έγιναι χειρουργός ! Έσύ σε είκοσι πέντε μέρες έμαθες να γράφης έργα... Τι ήταν για μένα στο διάστημα αυτό να μάθω να σφάζω... ανθρώπους ! Με συμπαθās και ο Θεός να σε συγχωρήση γι' αυτό που έκανες... »

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ

Άπο τότε ο χειρουργός δεν έτόλμησε να ξαναφανή στην παρέα, μα ούτε και τόλμησε να διαβάση σε κανένα το λιμπρέττο που είχε σκαρώσει.

Διαλέξαμε για σας

Μία κυρία δει-
χνει σε μία φίλη
της, μία προσω-
πογραφία της που
την κολακεύει
πολύ, και την φέ-
ρνει αρκετούς
Μαίους πίσω.
—Δεν είναι ύ-
περοχη ; έρωτά.

—Πάρα πολύ καλή χρυσή μου. Διερω-
τώμαι, αν αυτός που την έφτιαξε είναι
ζωγράφος, ή χειρουργός αισθητικής.

Ο Πρόεδρος :
—Γιατί έκλεψες αυτό το αυτοκίνητο ;
Ο κατηγορούμενος :
—Δεν τόκλεψα. Τό θρήνα έξω από
ένα νεκροταφείο, και νόμιζα, ότι ο ιδι-
οκτήτης του είναι νεκρός...

—Γκαρσόν ! το κοτόπουλό σας, είναι
σάν σόλα.
—Τό λάθος κύριε είναι δικό σας. Σας
τό είχα σερβίρει πριν τέσσερες ήμέρες,
και δεν τό θελήσατε.

—Ενας κύριος στον ύπνο του, προφέ-
ρει τό όνομα "Αντζελα. Τήν άλλη ήμέ-
ρα ή σύζυγός του τον έρωτά.
—Ποιά είναι ή "Αντζελα που έλεγε-
ς στον ύπνο σου ;
—Μιά φορά, που μ' έκανε να κε-
ρίσω 10.000 στον ήπνόδρομο.
—"Ε λοιπόν ή φορά σου, τηλεφώ-
νησε χθές, κατά τις δέκα και μισή.

Ο πρώτος ταξιδητής που κάθεται :
—Γιατί βάζετε τά χέρια σας, μπρός
στά μάτια σας ;
Ο δεύτερος που επίσης κάθεται :
—Γιατί δεν μπορώ να βλέπω μιά κυ-
ρία όρθια.

—Ενας μικρός τρέχει λαχανιασμένος
στό δρόμο, επαναλαμβάνοντας : «πρέπει
να φθάσω... πρέπει να φθάσω». Τρέχον-
τας όμως ακουγιά ένα γέρο.
—Τι σέ κάνει να τρέχεις έτσι μικρέ
μου ; Ρωτά ό γέρος.
—Βιάζομαι, γιατί ή μαμά μου χρωστά
ένα σκαμπίλι.
—Και βιάζεσαι γι' αυτό ;
—Μάλιστα Κύριε,
—Και γιατί ;
—Γιατί αν άργήσω, θα μου τό δώσει
ό μπαμπάς μου.

—Γκαρσόν τό πιάτο που μούδωσες εί-
ναι υγρό.
—Δεν περάζει κύριε ποτάσα είναι !

Γιατρός : "Αν θέλετε να γίνη καλά ό
ζντρα σας πρέπει να μπήτε στην κουζίνα.

Πελάτης : Περιμένετε πολύ ώρα ;

Ασθενής : Είμαι έραστής παντρεμένης.
Ψυχίατρος : Τό βλέπω.

Επισκέπτης : Κ' εγώ σου λέω πως θα
περάσω.

—Κυρίες μου,
θεσποινίδες μου,
κύριοι..
»Δεν φαντάζο-
μαι ή διάλεξίς
μου, να σας λυ-
πήσει.
»Πράγματι, ό
Σοφοκλής είναι
νεκρός. Ο Σαίξπηρ είναι νεκρός, ό Κορ-
νήλιος, ό Ρακίνας, ό Μολιέρος είναι νε-
κροί, ό Μπομαρέ, ό Βίκτωρ Ουγκώ...
νεκροί. Κι' εγώ δεν αισθάνομαι καλά...
(Αλφόνσου Ντωτέ)

Και θα την αγαπούσατε την κόρη μου,
ακόμη και αν δεν της έδινα ούτε μιά
δεκάρα ; Έρωτά ό έκατομμυριούχος,
τόν μέλλοντα γαμβρόν του.
—Μά φυσικά ! Απαντά ό Μνηστήρας,
—Αρκετά ως έδω.
—Πηγαίνετε, δεν θέλω δάγκες στην
οικογένειά μου.

Γιατρός, — Ο πυρετός σας ανέθηκε δυό
μονάδες.
Χρηματιστής, — Προφτάστε... Προφτά-
στε... Γρήγορα πουλήστε !

Πρόεδρος :
—Κατηγορηται ότι έκλεψες ένα πορ-
τοφόλι.
—Δεν τό έκλεψα κύριε πρόεδρε.
—Αλλά τότε ;
—Τό θρήνα.
—Που τό θρήνα ;
—Σε μιά τσέπη...

Α' Τρελλός, —Μήπως είσθε ό κ. Τζά-
πλιν.
Β Τρελλός, — Όχι.
Α' Τρελλός, — Τό κατάλαβα. Γιατί
δεν του μοιάζετε καθόλου.

—Ενας επισκέπτης σ' ένα χωριό λέει
στον χωρικό πούναι κατάνοιτος.
— Γιατί δεν φωνάζεις κανένα γιατρό ;
Κι' ό χωρικός — Δεν χρειάζεται, έδω
πεθαίνουμε μόνοι μας.

Πεθερός, — Τό χέρι της κόρης μου,
θα σού προσφέρει χίλιες λίρες.
Γαμπρός, — Μά νομίζω πως έχει δύο
χέρια...

F

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ

Ποιά σχέση έχει ό Φαρμακοποιός και τό
Φαρμακείο του, με την επιστήμη...
Έρώτημα αρκετά δύσκολο στην απάντησή
του απ' τους Φαρμακαποιοίς, αλλά και από
την ίδια τη Φαρμακευτική Σχολή και την Πο-
λιτεία.

Ο Φαρμακοποιός είναι επιστήμων, σπου-
δάζει, όπως σπουδάζουν και οι άλλοι επιστή-
μονες στην Ελλάδα, ξοδεύει όσα ξοδεύουν και
οι άλλοι, πέντε χρόνια, για να μάθη τη Φαρμα-
κευτική επιστήμη, την οποία άπαντιέται εύθους
μόλις πάρει τό δίπλωμά του και την άδεια..

Μόλις νοικιάση τό «κατάστημα» ό φαρμα-
κοποιός για να άνοίξη τό φαρμακείο του, κλει-
δώνει τά βιβλία του, τις σημειώσεις του, τά
τετράδιά του, τις αναλύσεις των φαρμάκων
στη βιβλιοθήκη του και κρατά τό κλειδί στην
τσέπη του, περασμένο στον ίδιο κρίκο με τό
κλειδί του φαρμακείου του. Τήν βιβλιοθήκη
αυτή δεν την ξαναβρίσκει πιά. Δεν έχει ανάγκη
απ' τά βιβλία του.

Δεν ανήκει πλέον, ούτε στον έαυτό του,
ούτε στην επιστήμη του — ανήκει πρώτα στην
πολιτεία σαν καλός φορολογούμενος και ύστε-
ρα στην Κοινωνία σαν καλός και άγρυπνος
φρουρός της υγείας της συνοικίας του και του
χωριού του. Αρχίζει ή επαγγελματική του
διοπάλη για να κερδίση χρήματα, τά χρήματα
που ξόδεψε να σπουδάση και ν' άνοίξη Φαρμα-
κείο...

Μά γιατί σπούδασε, αφού ό νόμος δεν του
επιτρέπει να πη άπλώσ αν ένα ούρος έχει λεύ-
κωμα ή όχι, ενώ τον υποχρεώνει να καταρτίση
επιστημονικά τό φαρμακείο του, με ζυγό με-
γάλης εύπαθείας, με όργανα χημείας, με πε-
τσέτες, με νοτιά φάρμακα, με δηλητήρια σε ει-
δικά έρμάρια και να είναι ό υπεύθυνος «επι-
στήμων» του φαρμακείου, με τό δίπλωμά του
σε χρυσή κορνίζα ; Τι ειρωνεία ! κατεδαφί-
ζει τό φάρμακο απ' τό ράφι, τό τυλίγει καλά, έ-
πιστημονικά και τό δίνει στον πελάτη του, τό
φάρμακο που είναι έτοιμο, σφραγισμένο και
μυστηριώδες (μόνον ό κ. Ίωακείμογλου ξέρει
τή σύνθεσή του), εισπράττει με τρέμουναν την
καρδιάν τό αντίτιμό του μη τυχόν και παραβή
τή διατίμηση και να μη χαρακτηρισθή ως «Φαρ-
μακοποιός κλέφτης».

Γιατί ποιός δεν ξέρει την αντίληψη που έ-
χει ό κοσμάκης, ότι ό φαρμακοποιός πουλάει
νερό χρωματισμένο και εισπράττει άμύθητα
κέρδη ; — ποιός δεν ξέρει ότι όταν θέλουν να
πουνε ότι ό μπακάλης είναι άκριβός, λένε
«Φαρμακείο είναι ;» Ακόμα για να δείξουν
την τσουχτερή τιμή ενός είδους λένε τό μαγαζί
που τό πουλάει «Φαρμακείο» !

Πρέπει δηλ. ό φαρμακοποιός να ξεουδετε-
ρώση την παλιά αντίληψη ότι πλουτίζει που-
λώντας νεράκι ενώ σήμερα που λάει σπασιαλιτέ,
άκουα — φόρτε και θρωμούσα... Τό γουδι έ-
μεινε στο ράφι σαν γεροντοκόρη και ό φαρμα-
κοποιός νοσταλγεί την παλιά εποχή του έρ-
γαστηρίου, νοσταλγεί να παρασκευάζη ένα
Infusion ή ένα κολλύριο — αλλά εις μάτην
— ή εποχή αυτή παρήλθε...

Και τώρα άς δοΐμε τι έχει ό μπεζαχτάς
του φαρμακείου Τό ταμείο της ήμέρας, έχει
τόσα χρήματα που δεν φθάνουν να συμπληρώση
τις έλλείψεις του φαρμακείου του, γιατί εν
τώ μεταξυ κυκλοφόρησαν στην Ελλάδα νέα
φάρμακα (ανά 25 λεπτά της ώρας ανακαλύπτε-
ται ένα φάρμακο στον κόσμο), που πρέπει να
προμηθευθώ για να είναι καλός «Επιστήμων»
όπως ό συνάδελφός του της Όμονοίας και για
να εκτελέση τις συνταγές της πελατείας του.
Τό πρόβλημα αυτό των φαρμακοποιών είναι ή
Αχιλλείος πτέρνα του επαγγέλματός του.

K. ΒΑΜΠΟΥΛΗΣ
Φαρμακοποιός

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

N. ΥΟΡΚΗ

Στό Ρόσλυν της Ν. Υόρκης
ένα παιδί 6 ετών που ένοση-
λεύετο σ' ένα νοσοκομείο, ά-
πέθανε επί 2 1/2 ώρες και....
άνεστήθη. Η καρδιά του μι-
κρού Ντέιβιντ έπαυσε ξαφνικά
να χτυπά. Αμέσως ό χειρουργ-
γός δρ. Μαχάζαν, του άνοιξε
τό θώρακα και άρχισε να του
μαλάζει την καρδιά και τό
θαύμα έγινε. Μετά 2 1/2 ώ-
ρες ή καρδιά άρχισε να χτυ-
πά. Κατόπιν του άντικατέστη-
σε τμήμα της όρτης με τε-
μάχιον άορτής ενός ανθρώπου
που είχε πεθάνει πριν από 10
μήνες. Και ό θετής Ντέιβιντ,
σήμερα ζει και... βασιλεύει.

ΜΟΣΧΑ

Κατά τό τελευταίο συνέδριο
των γυναικολόγων της Σοβ.
Ενώσεως, ή ύπουργός Υγiei-
νης, κυρία Κοβρίτζινα, άπηύ-
θυσε έκκληση για την εξεύρεσι
και εφαρμογή «άποτελεσματι-
κού, εύχρηστου και άκινδύνου»
τρόπου προλήψεως των συλ-
λήψεων.

Ετσι θα είναι δυνατόν να
περιορισθουν οι άμβλώσεις, οι
οποίες είναι με νόμιμοι εις
την Σοβ. Ένωσιν, άλλ' όχι
πάντοτε άκινδύνοι.

ΟΥΑΣΙΓΚΤΟΝ

Στό τελευταίο συνέδριον
της Αμερικανικής Έταιρείας
για την πρόοδο της Επιστή-
μης, στο όποιο μετέχουν 7.
000 επιστήμονες απ' όλη τη
χώρα έγιναν, πολλές κι' ένδι-
αφέρουσες ανακοινώσεις. Μία
έξ αυτών, την οποία ύπεστή-
ριξε ό δρ Ντίλλον είναι ή θε-
ωρία του κατά την οποία ό
άνθρωπος δεν είναι ζώον, άλ-
λά φυτόν που προήλθε από τά
θαλάσσια φύκια.

ΓΕΝΕΥΗ

Ο Ο Έλβετός γιατρός δρ. Π.
Μήχανς, από εικοσιπενταετίας
εφαρμόζει μιά πρωτότυπο θε-
ραπευτική μέθοδο με κατα-
πληκτικά άποτελέσματα. Στην
μέθοδο αυτή — την κυτταρική
θεραπευτική — χρειωσούν τη
ζωή τους ό Πάπας Πίος, ό

Καγκελλάριος Άντενάουερ και
ό διάσημος Ζωρζ Μπράκ. Διά
της ίδιας μεθόδου ύπεβλήθη-
σαν σε θεραπεία πολλές γνω-
στές προσωπικότητες μεταξυ
των όποιων και ό Ούίνστον
Τσώρτσιλ.

Ο δρ. Μήχανς ό όποιος έ-
φήρμοσε την μέθοδο, στον έ-
διο τον έαυτό του, διαδεβαίω-
νει ότι 60% των άσθενών
στούς όποιους εφήρμοσε την
κυτταρική θεραπευτική, έσω-
θησαν από δέβαιον θάνατον.

Η μέθοδός του συνίσταται
στην εισαγωγή έντός του όρ-
γανισμού του άσθενούς, ζών-
των υγιών κυττάρων, εκ των
αντιστοιχών όργάνων υγιούς
ζώου.

ΜΟΣΧΑ

Στην Σοβ. Ένωση, έφευ-
ρέθηκε, από Αρμένιο επιστή-
μονα, ένα νέο φαρμακευτικό
παρασκεύασμα, τό όποιον ει-
ναι άπαραίτητο για τις διάφο-
ρες χειρουργικές έπεμβάσεις.
Τό παρασκεύασμα αυτό λέ-
γεται «διθυλίνη».

Η εφαρμογή της «διθυλί-
νης» επί των χειρουργουμένων
φέρει χαλάρωσιν των μυών,
πράγμα τό όποιον βοηθά ση-
μαντικά τον χειρουργόν, να
έγχειρίξη άνετα και με όλη
του την ήσυχία.

ΜΙΛΑΝΟ

Κατά διαπιστώσεις του Ι-
ταλού επιστήμονος Αμούζο,
ό όποιος έμελέτησε τό φαινό-
μενο της Ασιατικής γρίπης,
ή επιδημία οφείλεται στα ρα-
διενεργά νέφη τά δημιουργού-
μενα εκ των πυρηνικών δο-
κιμών.

Ο Αμούζο ύποστηρίζει έ-
πίσης, κατόπιν πολλών πει-
ραμάτων, ότι ό ίος «Α» της
Ασ. γρίπης οφείλεται στα
κατάλοιπα των έκρήξεων ά-
τομικών δομίδων.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Κατ' ανακοίνωσιν του ραδιοφω-
νικού σταθμού της Μόσχας, οι
Ρώσοι επιστήμονες ανέκαλύψαν
αόφθαλμόν τηλεοράσεως για την
επισήμανσι όγκων του έγκεφάλου.
Η συσκευή αυτή θα επιδειχθή
τόν προσεχή Απρίλιον, στην έκ-
θεσι των Βρυξελλών.

ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ — ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΙΣ

ΑΙ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ ΤΗΣ 5ης ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Ἡ Ἱατροχειρουργικὴ Ἑταιρεία Ἀθηνῶν ἐπραγματοποίησεν τακτικὰς συνεδριάσεις εἰς τὰς 22 καὶ 29 τοῦ παρελθόντος μηνός.

Ἡ Πανεπιστημικὴ Ὀρθοπαιδικὴ Κλινικὴ καθιέρωσεν κατὰ Σάββατον ἐπιστημονικὰς συγκεντρώσεις εἰς τὸ Παϊκὸν Νοσοκομεῖον (Β' ὄροφος) ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Θ. Γαροφαλίτη.

Τὸ ἐπιστημονικὸν Τμήμα τοῦ Π.Ο.Σ. τὴν 24ην π.μ. ἐπραγματοποίησεν Δημοσίαν Συνεδρία, μετ' ὁμιλητὰς τοὺς καθηγ. κ. Βρότσον καὶ τὸν κ. Θ. Καλοκασίδη.

Ἡ Στοματολογικὴ Ἑταιρεία Ἑλλάδος κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ἐπραγματοποίησεν μίαν τακτικὴν καὶ μίαν ἐκτακτὴν συνεδρίασιν.

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ ΤΗΣ ΣΤΟΜΑΤΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Διὰ τὴν 26ην Ἰανουαρίου ἐκλήθησαν τὰ μέλη τῆς ΣΕΕ, εἰς αἶθουσαν τοῦ Ἑλληνοαμερικανικοῦ Ἐπιμορφωτικοῦ Ἰνστιτούτου μετ' ἡμέραν διατάξεως: Λογοδοσία — Οἰκονομικὸς ἀπολογισμὸς καὶ Ἐκλογὴ νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς.

ΝΕΟΝ Δ. Σ. ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν εἰς τὴν Ἱατρικὴν Ἑταιρίαν Ἀθηνῶν ἐξελέγησαν: Πρόεδρος ὁ καθηγ. κ. Ν. Τσαμπουλάς, Ἀντιπρόεδμοι οἱ κ.κ. Δ. Βλαχόπουλος καὶ Β. Βασιλόπουλος, Γεν. Γραμματεὺς ὁ κ. Ν. Δεληγιάννης, Εἰδικὸς Γραμματ. ὁ κ. Ι. Κρικέλης, Ταμίας ὁ κ. Γ. Τριανταφυλλίδης καὶ Σύμβουλοι οἱ κ.κ. Θ. Ζαβιτσιάνος, Δ. Κατσιλάμπρος, Δ. Λουκόπουλος καὶ Ν. Μιχαλακόπουλος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἱατροὶ κ. Ζ. Ζάχον, Λαμία. Συνεργασία σας ἐλήφθη καὶ δημοσιεύεται. Τὰ σκέψα πρέπει νὰ εἶναι μετ' σινηκῆ μελάνη. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἐνθουσιώδη ἐπιστολή σας.

Φαρμακοποιὸν κ. Δ. Κοκμάδη, Εἰρήνη. Παρακαλοῦμε νὰ περάσετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, μόλις ἔλθετε εἰς Ἀθήνας.

Ὀδοντίατρον κ. Στ. Μπορλώτον, Βόλον. Περιμένουμε ἐπιστολήν σας.

Ὀδοντίατρον κ. Εὐάγγ. Σέμπην, Θεσσαλονίκην. Ὁμοίως.

Δίδα Σοφίαν Χατζηδάκη, Φιλόλογον Ἀθήναι. Ἐπιστολή σας δημοσιεύεται. Εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια.

Ὀδοντίατρον κ. Στ. Τζετζίδην, Ἀθήναι. Συνεργασία σας δημοσιεύεται. Ἀρχαιρεσιῶν δημοσιεύονται διορθώσεις. Εὐχαριστοῦμε

τὴν 5ην Ἰανουαρίου διεξήχθησαν αἱ ἀρχαιρεσίαι τῶν ἱατρικῶν καὶ ὀδοντιατρικῶν Συλλόγων ὅλης τῆς χώρας. Κατ' αὐτάς παρ' ὅλον ὅτι εἰς τοὺς ἐπαρχιακοὺς συλλόγους δὲν παρουσιάσθηκε μεγάλο ἐνδιαφέρον ἐκ μέρους τῶν μελῶν των, μετ' ἀποτέλεσμα εἰς πολλοὺς συλλόγους νὰ συγκροτηθῇ ἓνα ψηφοδέλτιον καὶ εἰς ἄλλους νὰ ματαιωθῶν αἱ ἀρχαιρεσίαι λόγω ἐλλείψεως υποψηφίων, εἰς τὰς μεγάλας πόλεις ἀνεπτύχθη ζωηρὸς καὶ πεισματώδης προεκλογικὸς ἀγὼν μεταξὺ τῶν διαφόρων συνδυασμῶν.

Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπεκράτησεν εἰς μὲν τὸν Ἱατρικὸν Σύλλογον καθ' ὁλοκληρίαν τὸ ψηφοδέλτιον τοῦ κ. Φλώρου, ἐπιτυχόντος μεγάλῃν πλειοψηφίαν ἐναντι τοῦ ἀντιπάλου ψηφοδελτίου τῶν κ. Καλαμαρά - Παπαϊκονόμου.

Εἰς τὸν ὀδοντιατρικὸν Σύλλογον Ἀθηνῶν ἐπεκράτησεν μετ' μικρὴν διαφοράν ψήφων, τὸ ψηφοδέλτιον τοῦ κ. Β. Στεφανοπούλου ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐξελέγησαν σχεδὸν ἅπαντες οἱ υποψήφιοι πλὴν μίᾳ θέσεως τὴν ὁποίαν κατέλαβεν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἐτέρου ψηφοδελτίου κ. Πολυχρόνης καὶ μίᾳς ἀκόμη τὴν ὁποίαν διεκδικεῖ ὁ ἰσοψηφῶν μετὰ τῆς κ. Μαστραχὰ - Κορδόση κ. Χ. Χαρίσης.

Εἰς τὸν Πειραιᾶ ἐξελέγη διὰ μὲν τὸν Ἱατρικὸν Σύλλογον τὸ ὑπὸ τὸν κ. Ι. Καλογιάννην ψηφοδέλτιον, διὰ δὲ τὸν Ὀδοντιατρικὸν τὸ ἄνευ ἀντιπάλων ψηφοδέλτιον τοῦ κ. Κ. Κυριαζή.

Εἰς τὸν Ἱατρικὸν Σύλλογον Θεσσαλονίκης προεκλήθη ἐκπληξίς λόγῳ τῆς ἀποτυχίας καὶ τῶν δύο ἀρχηγῶν ψηφοδελτίων τοῦ κ. Κοντούλη καὶ Κράντη καὶ τῆς ἐκλογῆς μικτοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, δι' ἐκλογῆς.

Δι' ὅλας σχεδὸν τὰς ἀρχαιρεσίας ὑπεβλήθησαν εἰς τοὺς οἰκείους Νομάρχας σωρεῖα ἐνστάσεων κατὰ τῆς ἐγκυρότητός των.

Πάντως γενικῇ εἶναι ἡ ἀντίληψις ὅτι ὁ ὑγειονομικὸς κόσμος θὰ πρέπει ν' ἀποφύγῃ μίαν νέαν ἐκλογικὴν περιπέτειαν.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ — ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

- Ἐφημ. «Ὑγειονομικὴ Φωνή» Ἀρ. φύλλου 16.
- Ἐφημ. «Ὀδοντιατρικὴ Φωνή».
- «Ἐπιστημονικὰ Χρονικά» ἀρ. φύλ. 49.
- Ἐφημ. «Γυναικεία Θέλησις».
- «Στοματολογικὰ Χρονικά» τεύχος 5.
- «Στοματολογία».
- Ἐφ. «Ὀδοντιατρικὴ» ἀρ. φύλ. 21.

ΒΙΒΛΙΑ :

- Κ. Παιδιατὴρ, ὕψηγητοῦ τῆς Παιδιατρικῆς: «Γιὰ τὴ μητέρα».

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ Ἀρ. 2.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Τύπος γέλωτος. 2) Ἀποτελεῖται ἀπὸ τοιαύτας ὁ μυϊκὸς ἱστός — τὴν προσκυνᾷ καὶ αὐτὴν. 3) Ἐτσι πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε τὸ πρόσωπό μας. 4) Ὄνομα (δοτ.). — Κτύπος ὥρολογίου. 5) Σ' αὐτὴν περιέχεται ἡ ἐργοτίνη. 6) Ἀντωνυμία (δοτ.). 7) Δύο φωνήεντα — Εἶμαι (ἀόρ.). 8) Ἀπαραίτητος διὰ τὴν μεταβίβασιν τῆς κινήσεως — Σύλλογος ἐπιστημονικὸς. 9) Ἐκεῖ κυνηγοῦν — Ἐκεῖ ὑπηρετοῦν πολλοὶ γιατροί. 10) Ἐτερος σύλλογος ἐπιστημονικὸς. 10) Πάθησις τῆς σπονδυλικῆς στήλης καὶ τοῦ ριν. διαφράγματος.

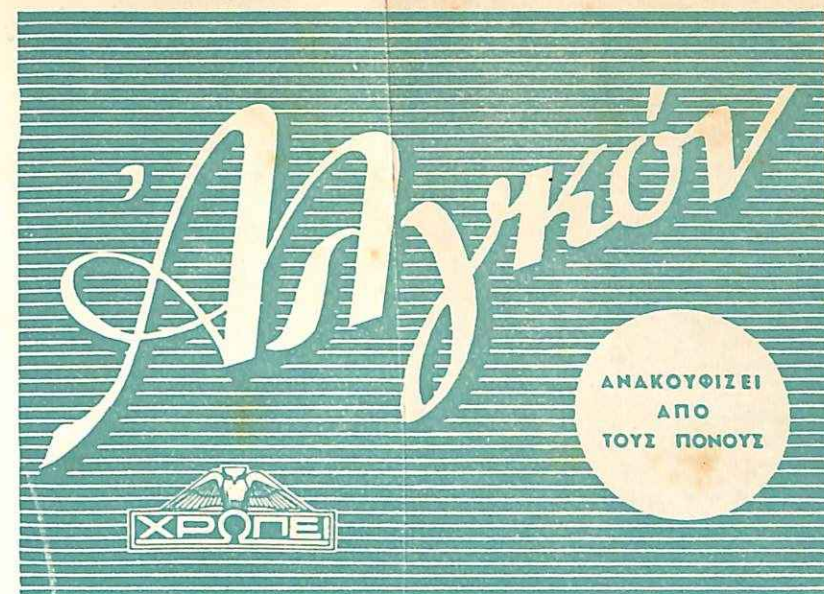
ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Μέρος τοῦ ἐντέρου. 2) Ξεδίπλωμα. 3) Γίνονται τακτικὰ αὐτοὶ οἱ ἀγῶνες (ξεν.). — Ἀφσέ το. 4) Συμβαίνει στὸ στόμαχο τῶν ἐλκοπαθῶν. 5) Ἐτσι πρέπει νὰ ἔχει κανεὶς τὰς φρένας. — Ὑποθετικόν. — 6) Ἀρνησις (ξεν.). 7) Εἶναι ὁ ὁρρὸς τοῦ αἵματος. 8) Ἀρθρον — Νῆμα — Μέρος αὐτοκινήτου. 9) Ὀγκος (κακ.). — Προσδεδιπτικόν.

Κ. Π.

ΛΥΣΙΣ ὑπ' ἀριθ. 1.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Τριγλώχιν. 2) Ρίς — Ἀρχω. 3) Ἰζημα. 4) Δάμαλις. 5) Ἐσοχάδα. 6) Ἀρχω. 7) Ὀπιον — Πρό. 8) Νόας — Ἴον.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Τρίδυμον. 2) Ρίζα — Ἀπὸ. 3) Ἰσημερία. 4) Μαστός. 5) Ἀλόν. 6) Ὡά — Ἰχν. 7) Χρυσά — Πί. 8) ΙΧ — Ρό. 9) Νωτιάιον.

Tyrothricine
PIVOT

Προλαμβάνει

τὰς παθήσεις στόματος φάρυγγος
καὶ ἀμυγδαλῶν

ΚΥΤΙΟΝ 10 ΤΡΟΧΙΣΚΩΝ ΔΡΑΧ. 3.70

ΟΜΗΡΟΣ ΒΛΑΣΙΑΔΗΣ & ΣΙΑ

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΑ

ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 12α

ΤΗΛ. 56 441

ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΚΤΙΝΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΟΔΟΝΤΩΝ

ΑΠΟΤΕΙΝΕΣΘΕ

Εἰς τὸ Ἀκτινολογικὸν Ἔργαστήριον τοῦ Ὀδοντιάτρου

ΜΙΧΑΗΛ ΣΚΟΡΔΙΛΗ

Πειραιῶς 4 — Τηλ. 56 436

Ἐκτελοῦνται ἀποκλειστικῶς καὶ Μόνον Ἀκτινογραφίαι

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΑΜΕΣΟΣ

BROMEF

Σε τέτοιες περιπτώσεις...

